

Arrest

nr. 308 504 van 19 juni 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 november 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 oktober 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. BOHLALA *loco* advocaat C. DESENFANS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Op 15 september 2022 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in. Op 2 oktober 2023 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Op 25 oktober 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashaj-origine te zijn. U bent een moslim van soennitische strekking.

U bent afkomstig uit het dorp Shadkhan, district Markazi Khiva, Kuz Kunar, provincie Nangarhar. U woonde er met uw ouders, twee broers en vijf zussen. Jullie kenden er nooit problemen. U liep er school en op vrije

momenten hielp u uw vader in zijn kruidenierswinkel. Uw oudste broer F. werkte jaren voor het Afghaans leger. Eerst was hij als 2de luitenant in Herat gestationeerd, later was hij luitenant in Sarkano. Na de val van de voormalige Afghaanse overheid verlieten vier neven die op de luchthaven met Amerikanen werkten Afghanistan. Uw familie diende de huizen en eigendommen van hen te bewaken en werd door de taliban beschuldigd van samenwerken met en steun aan uw neven. Nog na de val keerde uw broer F. naar huis terug. Op de derde dag van de val vielen de taliban uw woning binnen, op zoek naar hem. U vermoedt dat hij gewaarschuwd werd van de nakende inval want zonder dat iemand het wist, had hij de woning al verlaten. Daarom werd uw vader meegenomen naar het districtshuis en na 3-4 dagen werd hij vrijgelaten door tussenkomst van de dorpsouderlingen. Hij keerde naar huis terug. Twee dagen later werd u thuis opgepakt door de taliban. Uzelf werd 2 dagen lang mishandeld en uiteindelijk vrijgelaten nadat u hen beloofde uw broer F. te vinden en hem uit te leveren aan hen. U keerde naar huis terug en verliet nog diezelfde dag Afghanistan. De volgende dag verliet ook uw vader Afghanistan en uw moeder verhuisde met uw broers en zussen naar haar broer A. K. in Malikzo. Van dorpelingen vernam u dat uw woning en eigendommen ingenomen zijn door de taliban. In Turkije vernam u dat uw vader zich momenteel in Iran bevindt. Uzelf reisde verder via Bulgarije, Griekenland, Servië en Hongarije door naar Oostenrijk. Daar werd u opgepakt en werden er gedwongen vingerafdrukken afgenomen. Na uw vrijlating zette u uw reis verder via Zwitserland en Oostenrijk, richting België, waar u op 14 september 2022 aankwam. Op 15 september 2023 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Hier had u eenmaal contact met uw broer F.. Hij deelde u mee dat hij Afghanistan ook had verlaten, maar waar hij zich bevond, vertelde hij niet. Sindsdien heeft u geen nieuws meer over hem. U vreest bij terugkeer naar Afghanistan vermoord te worden omwille van het feit dat uw broer F. bij het Afghaans leger actief was.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: enkele kopieën van foto's van uw broer in legeruniform en enkele foto's van documenten van de opleiding van uw broer en zijn legeractiviteiten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen heeft kenbaar gemaakt waaruit bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Ook het CGVS heeft evenmin dergelijke noden in uw hoofde kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden aan u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Verder dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, loopt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u ongerijmde verklaringen heeft afgelegd aangaande uw leeftijd. Zo verklaarde u bij uw registratie op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 15 september 2022 minderjarig te zijn. U gaf aan geboren te zijn op [...] september 2007 en toen minderjarig te zijn. Uit een medisch onderzoek (botscan) bleek dat u op 20 september 2022 een leeftijd had van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 23,0 jaar een minimumleeftijd is. Waarschijnlijk ligt deze nog hoger (zie document Federale Overheidsdienst Justitie 'Kennisgeven van onze beslissing' in uw administratief dossier). Uit dit onderzoek blijkt aldus dat u op 20 september 2022 wel degelijk al meerderjarig was. Meer nog, tijdens uw gehoor op de DVZ, d.d. 4 januari 2023, herhaalde u dat u volgens uw ouders 17 jaar oud bent (verklaring DVZ vraag 4). Nochtans was u op dit moment al op de hoogte van het resultaat van het leeftijdsonderzoek waaraan u was onderworpen én dit werd u bovendien nog eens uitdrukkelijk meegedeeld bij uw interview op de DVZ. U bleef desondanks volharden minderjarig te zijn. Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS, d.d. 2 oktober 2023, werd u opnieuw naar uw leeftijd gevraagd. U beweerde nu 19 jaar oud te zijn, u vroeg het aan uw moeder (CGVS p. 8). Gezien het leeftijdsonderzoek waaraan u in september 2022 werd onderworpen reeds aantoonde dat u toen reeds minstens 23 jaar oud was, mag het duidelijk zijn dat u op het moment van het onderhoud bij het CGVS ruim een jaar later onmogelijk 'slechts' 19 jaar kon zijn.

U hierbij nog geconfronteerd met het feit dat u zich bij uw registratie op de DVZ uitgaf als minderjarige, beweerde u gelogen te hebben over uw leeftijd omdat minderjarigen onderdak kregen (CGVS p. 9). Gevraagd of u nu 23 jaar of 19 jaar oud was, bleef u volharden dat u 19 jaar oud zou zijn (CGVS p. 9). Dit is niet ernstig.

Er dient dan ook te worden besloten dat u getracht heeft de Belgische asielinstanties te misleiden.

Het mag duidelijk zijn dat iemands leeftijd, als deel van de identiteit, een essentieel element is binnen de procedure om internationale bescherming en er kan dan ook van u verwacht worden dat u duidelijke en waarheidsgetrouwe verklaringen hierover aflegt. Uw doelgerichte poging de asielinstanties te misleiden, ondermijnt dan ook in ernstige mate uw algehele geloofwaardigheid.

In dit verband kan nog worden opgemerkt dat u tot op heden geen taskara neerlegde om uw identiteit en leeftijd te staven. U verklaarde tijdens uw gehoor op het CGVS binnen de acht werkdagen een foto van uw taskara over te maken (CGVS p. 28). Tot op heden heeft de Commissaris-generaal echter geen foto van uw taskara noch enig ander tastbaar en overtuigend begin van bewijs ter staving van uw identiteit ontvangen. Evenmin deelde u een reden mee om uw onvermogen dienaangaande te vergoelijken. Bovendien zijn uw verklaringen betreffende uw taskara ook niet eensluidend. Zo beweerde u aanvankelijk voor het CGVS dat u een foto van uw taskara op uw telefoon had staan, maar uw telefoon is nu stuk. Uw originele taskara zou nog in Afghanistan liggen (CGVS p. 6). Geconfronteerd met het feit dat u tijdens uw registratie als niet begeleide minderjarige beweerde dat uw taskara onderweg verloren bent (fiche registratie niet begeleide minderjarige vreemdeling), wijzigt u uw verklaringen. U beweert nu dat u een elektronische en een papieren taskara had. De elektronische taskara zou u verloren zijn, maar misschien ligt die nog in uw huis in Afghanistan. Daar kan u niet aan. U ontkende voorts zonder meer uw eerdere verklaring dat u uw taskara onderweg verloor (CGVS p. 27). Dit zijn echter loutere beweringen die u op geen enkele manier weet te staven en die evenmin enige verklaring vormen voor uw eerdere tegenstrijdige verklaringen omtrent uw taskara. Bovendien verduidelijkt u nog steeds niet waarom u dan uw papieren taskara niet kan voorleggen, minstens hiervan alsnog een kopie of foto kon voorleggen.

Wat betreft uw vrees voor vervolging – u vreest de taliban omwille van de activiteiten van uw broer F. bij het Afghaans leger (CGVS p. 13 ev.) – bent u er niet in geslaagd deze vrees aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Vooreerst blijkt uw kennis over de werkzaamheden van uw broer bij het Afghaans leger bijzonder vaag en beperkt, waardoor uw geloofwaardigheid reeds in aanzienlijke mate wordt ondermijnd. Hoewel van u niet verwacht wordt dat u tot in de kleinste details zou kunnen vertellen over het werk van uw broer, mag toch een zekere kennis verwacht worden over zijn functie en zijn activiteiten, zeker omdat ze aan de basis liggen van uw vlucht uit Afghanistan.

Zo kan u niet vertellen hoelang uw broer in het Afghaans leger zou gediend hebben, zelfs niet bij benadering (CGVS p. 23-24). Hij zou in twee verschillende basissen gewerkt hebben, maar de naam van één van deze twee basissen diende u dan weer schuldig te blijven. In welke korpsen hij daar zou gewerkt hebben, weet u evenmin (CGVS p. 24). U beweerde dat uw broer in Herat 2de luitenant was en in Sarkano gewoon luitenant, maar wat die rangen inhielden of wat het verschil was tussen beide, kon u niet zeggen. Ook kon u de emblemen van deze rangen niet beschrijven (CGVS p. 24-26). Gevraagd naar uw broer zijn taken in Herat, kwam u niet verder dan te stellen dat hij een schutter in het bataljon infanterie was. U kon geen andere informatie verstrekken over zijn taken daar. Ook kon u geen collega's of leidinggevendenden van uw broer in Herat opsommen. Hoeveel militairen er op deze basis gestationeerd waren wist u evenmin (CGVS p. 24-26). Over zijn taken in Sarkano kwam u niet verder dan te stellen dat hij operaties of gevechten uitvoerde aan de grens en er schutter was. Meer kon u ook hier niet vertellen. Ook kende u geen namen van collega's of leidinggevendenden en wist u niet hoeveel militairen er daar gestationeerd zijn (CGVS p. 25-26). U beweerde dat uw broer deelnam aan gevechten, maar waar die gevechten plaatsvonden, kon u niet vertellen (CGVS p. 26). U beweerde bovendien geen anekdotes te kunnen vertellen van zaken die hij meemaakte op beide basissen (CGVS p. 26), maar frappant is dan wel dat u gedetailleerd kon vertellen hoeveel hij op beide basissen verdiende (CGVS p. 25).

U legt bovendien geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs neer ter staving van uw verklaringen betreffende de werkzaamheden van uw broer bij het Afghaans leger. De verschillende foto's van van uw broer in uniform en van documenten aangaande het leger en opleidingen die hij er zou gevolgd hebben kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen.

Zo hebben documenten slechts bewijswaarde indien ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen, hetgeen in casu niet het geval is. Bovendien gaat het hier om foto's/ kopieën en hebben dergelijke documenten geen bewijswaarde aangezien ze makkelijk te vervalsen zijn. Wat de neergelegde foto's van uw broer betreft, kan voorts nog worden opgemerkt dat uit deze foto's niet kan worden afgeleid wie de afgebeelde personen zijn en wat hun relatie met u zou zijn. Wat betreft de documenten betreffende de opleidingen en de legeractiviteiten van uw broer, kan nog worden toegevoegd dat het op zijn minst merkwaardig te nomen is dat u geen kennis heeft over de inhoud van deze documenten omdat u zelf geen job deed voor het leger en zelf de documenten nooit bekeken heeft (CGVS p. 5-6, 27). Dit is geenszins ernstig. Er kan van u, een verzoeker om internationale bescherming, verwacht worden dat u duidelijk zou weten wat de inhoud is van de stukken die u ter staving van uw verzoek neerlegt. Uw onwetendheid hieromtrent doet afbreuk aan de waarachtigheid van uw relaas en uw beweerde vrees voor vervolging. Tot slot, doch niet in het minst, kan hier nog worden aan

toegevoegd dat u ook geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs voorlegde aangaande uw broer zijn identiteit. Dat de persoon, op wiens naam de documenten betreffende opleidingen en activiteiten werden uitgereikt, aldus effectief uw broer betreft kan uit deze stukken dan ook geenszins worden afgeleid. Kan hier overigens nog worden aan toegevoegd dat u eveneens beloofde een foto van uw broer zijn taskara over te maken na het gehoor (CGVS, p. 6) doch ook hieraan gaf u geen enkel gevolg noch deelde u een reden mee om uw nalatigheid te verklaren. Het mag duidelijk zijn dat dit uw geloofwaardigheid ook niet ten goede komt.

Volledigheidshalve kan aan dit alles nog worden toegevoegd dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf). Verder dient te worden opgemerkt dat uw vluchtrelaas wordt gekenmerkt door verscheidene tegenstrijdigheden en anomalieën waardoor het CGVS geen enkel geloof kan hechten aan de door u aangehaalde asielmotieven en aan uw voorgewende vrees.

Zo verklaarde u voor de DVZ dat de taliban twee dagen na de machtsovername naar uw woning kwamen, op zoek naar uw broer. U en uw vader zouden toen door hen meegenomen zijn en nadien ook samen weer vrijgelaten zijn. U beweerde bovendien dat jullie een week lang opgesloten zijn (Vragenlijst CGVS vraag 1, vraag 5). Voor het CGVS beweerde u dan weer dat eerst uw vader opgepakt werd door de taliban. Na vier dagen zou hij vrijgelaten zijn. Twee dagen later zou u dan opgepakt zijn en na twee dagen weer vrijgelaten zijn (CGVS p. 19 ev.). Hiermee geconfronteerd ontkende u hetgeen u verklaard heeft voor de DVZ of beweerde u niet meer te weten wat u er verklaard heeft, hetgeen niet ernstig is. In dit verband kan worden gewezen op het feit dat u bij aanvang van uw gehoor op het CGVS bevestigde dat het gehoor bij de DVZ goed verliep. U beweerde er al uw redenen te hebben kunnen aanhalen waarom u Afghanistan heeft verlaten. Uw verklaringen werden voorgelezen, alles stond correct genoteerd en u tekende voor akkoord. U had geen opmerkingen over uw gehoor en verstond de tolk goed (CGVS p. 4). Het louter ontkennen van eerdere verklaringen of beweren dat u niet meer weet wat u zou verklaard hebben, heft de tegenstrijdigheden bovendien niet op. Bovendien kan worden aangenomen dat bepalende ervaringen in het geheugen gegrift staan als ze zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor u daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van zou kunnen geven. De vaststelling dat u hierover tegenstrijdige verklaringen aflegt, ondergraaft dan ook op ernstige wijze uw geloofwaardigheid.

Ook haalde u tijdens uw gehoor op het CGVS problemen aan omwille van de samenwerking met de Amerikanen van 4 neven op de luchthaven (CGVS p. 13-15). Hierover repte u echter met geen woord tijdens uw gehoor op de DVZ (Vragenlijst DVZ). Gewezen op deze anomalie, beweerde u dat er op de DVZ enkel vragen over uw problemen zijn gesteld. Ze vroegen u dit niet en zeiden kort te vertellen welke problemen u hebt gehad (CGVS p. 15). Dit houdt geen steek aangezien u tijdens uw gehoor op het CGVS zelf ook spontaan deze problemen aanhaalde en u en uw familie luidens uw verklaringen problemen zouden hebben gekend omwille van het werk van uw neven (CGVS p. 13-15). Uw loutere post-factum verklaringen, in een poging de vastgestelde anomalie te verklaren, kunnen niet worden aangenomen.

Er kan in alle redelijkheid worden verondersteld dat, indien de feiten die u voor het CGVS aanhaalde zich daadwerkelijk hebben voorgedaan, u deze ook uitdrukkelijk zou hebben vermeld tijdens uw interview bij de DVZ. Minstens dat u bij aanvang van uw onderhoud op het CGVS zou hebben aangegeven dat u deze essentiële elementen niet had kunnen aanbrengen. U verklaarde daarentegen uitdrukkelijk dat uw gesprek bij de DVZ goed verlopen is en dat u alle belangrijke redenen voor uw vertrek in grote lijnen had kunnen aanbrengen (CGVS p. 4). Hier kan nog aan toegevoegd worden dat op het einde van uw interview bij de DVZ nog werd gevraagd of u nog iets had toe te voegen, waarop u ook ontkennend antwoordde (vragenlijst CGVS vraag 8).

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat u tijdens uw registratie als minderjarige beweerde dat uw vader de reis naar Europa regelde (fiche registratie niet begeleide minderjarige vreemdeling), terwijl u bij de DVZ en op het CGVS verklaarde dat uw maternale oom uw reis organiseerde (verklaring DVZ vraag 32; CGVS p. 13).

Ter volledigheid merkt het CGVS ook nog op dat u na uw aankomst in de Europese Unie verscheidene landen passeerde zonder er, naar u stelt, een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (Eurodac search result), en dit in tegenstelling tot uw beweringen, blijkt overigens dat u in Oostenrijk wel degelijk reeds een aanvraag om internationale bescherming ingediend. U stelde er enkel vingerafdrukken te hebben gegeven (CGVS p. 12). U poogt hier aldus opnieuw de

Belgische asielinstanties te misleiden. U verklaarde voorts dat u niet van die plek hield en besloot verder te reizen (CGVS p. 12). Het feit dat u er uw asielprocedure niet hebt afgewacht en besloot verder te reizen naar België en u ook heeft nagelaten om in een van de andere Europese lidstaten die u passeerde voordat u in België aankwam een aanvraag om internationale bescherming in te dienen, doet eveneens afbreuk aan de ernst en geloofwaardigheid van uw beweerde vrees voor vervolging. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar u terechtkomt en dat u mogelijks internationale bescherming zou kunnen geven, ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen uw vervolger(s) beschermd te worden. Van een persoon die, zoals u, beweert daadwerkelijk vreest voor zijn leven, , mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming en / of het verdere verloop van de reeds opgestarte procedure zou afwachten.

In het licht van voorgaande moet dan ook worden besloten dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw relaas en u geenszins kan overtuigen van een persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode

tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is.

Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofdte omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t.

Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurige geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio-economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Beoordeling

2.1. Algemeen

De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsebepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante

informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.2. Procedurele noden

Artikel 48/9, § 1, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat uit de gegevens van de zaak niet blijkt dat de verzoeker bijzondere procedurele noden heeft. Dit wordt door de verzoeker ook niet betwist.

2.3. Verzoekschrift en stukken

2.3.1. Verzoeker voert twee middelen aan die hij uiteenzet als volgt:

“Enige middel afgeleid uit de schending van artikel 1A, §2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen ; artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna « EU-handvest ») ; artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens van 04.11.1950, goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955 (hierna « EVRM »), artikel 33 van de Richtlijn 2013/32/UE van 26.06.2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna « Procedurerichtlijn ») ; artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/6, §5, van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna « Vreemdelingenwet ») ; artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; artikel 17, §2, van het Koninklijk besluit van 11.07.2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel.

1. VLUCHTELINGENSTATUS

1.1. Zijn asielrelaas

Ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming beriep verzoeker zich op de problemen die hij en zijn gezin met taliban hadden ondervonden en op zijn vrees voor vervolging in geval van terugkeer, gelet op de tegen hem gerichte bedreigingen.

De vervolgingen en vrees voor vervolging zijn dus gebonden aan het Verdrag van Genève. Artikel 48/3, §4, e) van de Vreemdelingenwet bepaalt:

« Het begrip "politieke overtuiging" houdt onder meer in dat de betrokkene een opvatting, gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met de in artikel 48/5 genoemde actoren van vervolging en hun beleid of methoden, ongeacht of de verzoeker zich in zijn handelen door deze opvatting, gedachte of mening heeft laten leiden »;

Sinds jaren is er een gewelddadig conflict tussen de regering en zijn ondersteuners aan de gang, en de verschillende anti-regering strijdende groepen, waaronder DAESH en de Taliban. Sinds augustus 2021 hebben de Taliban de controle over het land overgenomen en is de situatie voor alle burgers en vooral voor veel risicoprofielen verslechterd.

Over de leeftijd van verzoeker, heeft verzoeker bij de indiening van zijn asielaanvraag bij de DVZ verklaard dat hij op 2007 is geboren. Het CGVS, dat zich baseert op een beslissing van de dienst Voogdij, is van mening dat verzoeker ouder dan 23 jaar was toen hij in België aankwam. Dat ondermijnt, volgens het CGVS, de algemene geloofwaardigheid van verzoeker. In dit verband wenst verzoeker te erkennen dat hij bij zijn aankomst in België niet de waarheid heeft gesproken. Verzoeker was slecht geadviseerd. Hij dacht dat hij niet in een centrum zou worden opgenomen als hij meerderjarig zou worden. Verzoeker was naïef en had niet nagedacht over de gevolgen van zijn verklaringen. Verzoeker wil nu de waarheid kunnen vertellen. Verzoeker heeft ook een kopie van zijn taskara, die hij in een aanvullende notitie voor de zitting bij Uw Raad zal overleggen. Opnieuw is verzoeker bij aankomst in België, volledig de weg kwijt, slecht geadviseerd. Ter ondersteuning van zijn valse verklaringen over zijn leeftijd heeft verzoeker verklaard dat hij zijn taskara kwijt was. Zijn oom had echter een kopie van zijn taskara. Ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming heeft verzoeker verklaard dat hij vreesde voor vervolging wegens problemen in verband met de beroepsactiviteit van zijn broer. Zijn broer werkte voor het Afghaanse leger en was het doelwit van de Taliban. Anders dan CGVS stelt, zijn de verklaringen van verzoeker in dit verband voldoende, wanneer zijn profiel in aanmerking wordt genomen.

In de bestreden beslissing verwijt het CGVS verzoeker dat hij weinig informatie heeft over de beroepsactiviteit van zijn broer. Enerzijds moet eraan worden herinnerd dat het, gelet op de Afghaanse cultuur, niet gebruikelijk is dat familieleden elkaar over dergelijke aangelegenheden in vertrouwen nemen. Bovendien kwam verzoekers broer niet vaak terug naar het ouderlijk huis.

Hierdoor zag verzoeker zijn broer maximaal twee dagen per maand. Tijdens die dagen was het niet gebruikelijk dat de broer van verzoeker over zijn werk sprak. Opgemerkt moet worden dat de wederpartij bij het onderzoek van de verklaringen van verzoeker geen rekening heeft gehouden met bovengenoemde factoren.

Bovendien, zoals verzoeker in zijn interview uitlegde, zei zijn broer niets over zijn werk omdat hij wist dat het werk dat hij deed zelfs voor zijn gezin een risico inhield. Hij wilde hun stress dus niet vergroten.

Tot staving van zijn verklaringen heeft verzoeker documenten overgelegd aan de hand waarvan hij het profiel van zijn broer kan vaststellen. Het CGVS verwijt verzoeker dat hij de inhoud van de overgelegde documenten niet kent. Verzoeker gaf toe dat hij de inhoud niet uit het hoofdkende. Hij wist echter om welke documenten het ging en dat ze zijn verklaringen bevestigden.

Wat betreft het verband dat kan worden gelegd tussen de documenten en zijn broer en het verband tussen zijn broer en hemzelf, zal verzoeker kopieën van de taakara's van zijn broer en hemzelf indienen in een aanvullende nota voor de zitting bij Uw Raad. Wat de door het CGVS opgeworpen tegenstrijdigheid betreft tussen de verklaringen van verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken en die aan het CGVS, betwist verzoeker deze. Verzoeker is van mening dat zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken slecht zijn vertaald. Hij bevestigt dat hij en zijn vader afzonderlijk door de Taliban zijn meegenomen: eerst zijn vader en daarna hijzelf. Beiden werden twee dagen vastgehouden alvorens te worden vrijgelaten.

Het CGVS verwijt verzoeker ook dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding heeft gemaakt van zijn vrees in verband met de beroepsactiviteiten van zijn neven. De omstandigheden waaronder de hoorzittingen bij de Dienst Vreemdelingenzaken plaatsvinden, worden vaak bekritiseerd. Verzoekers van internationale bescherming worden geconfronteerd met een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en een tolk die hen onder druk zetten en hen dwingen hun verhaal zoveel mogelijk samen te vatten. Geconfronteerd met deze druk concentreren veel verzoekers van internationale bescherming zich op één deel van hun verhaal, dat ze naar hun eigen oordeel het belangrijkste vinden. Ze zijn zich dan niet bewust van de gevolgen die dit zal hebben voor de rest van hun procedure.

Verzoeker handhaaft derhalve zijn verklaringen betreffende zijn vrees. Deze waren gebaseerd op de beroepsactiviteiten van zowel zijn broer, die was gedwongen het land te verlaten, als van andere leden van zijn familie, van wie sommigen eveneens waren gedwongen het land te verlaten.

Op basis van het voorgaande verzoekt verzoeker uw Raad zijn verklaringen te herzien. Zijn verklaringen zijn gedetailleerd en maken het mogelijk de door verzoeker aangevoerde vrees vast te stellen.

Indien verzoeker naar Afghanistan zou terugkeren, zou hij een duidelijk risico op vervolging door de Taliban lopen wegens de positie die zijn broer bekleedt.

1.2. Vrees in verband met "verwestering"

Verzoeker is zijn land van herkomst in augustus 2021 ontvlucht. Hij verblijft in België sinds 14 september 2022. In geval van terugkeer naar Afghanistan, loopt het risico te worden gezien als « verwesterd » beschouwd worden.

Zoals uit het OSAR-verslag blijkt, is de duur van het verblijf in het buitenland uiteraard van invloed op hun gedrag. "Durée du séjour à l'étranger. Plus les rapatriés ont passé de temps à l'étranger, plus il leur est difficile de dissimuler et de s'adapter aux changements de comportement et d'apparence. D'après le Danish Refugee Council (DRC), plus la personne est restée longtemps hors d'Afghanistan, plus elle était « éloignée »²⁰ et plus elle sera soupçonnée d'être « occidentalisée ».

We wijzen er eerst op dat vervolging in de zin van de Vreemdelingenwet toekomstgericht beoordeeld moet worden. Hoewel vervolging ondergaan in het verleden een vermoeden van toekomstige vervolging doet ontstaan in toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, is het er geen vereiste voor. De bewijsstandaard is die van de redelijke waarschijnlijkheid, waarbij de vrees van de verzoekers als gegrond wordt beschouwd indien:

« he can establish, to a reasonable degree, that his continued stay in his country has become intolerable (...) ».

Bovendien, zal de vervolging niet beperkt zijn tot specifieke daden, maar in het algemeen een samenloop zijn van verschillende elementen. Dit is voldoende om de drempel van vervolging te bereiken:

« In addition, an applicant may have been subjected to various measures not in themselves amounting to persecution (e.g. discrimination in different forms), in some cases combined with other adverse factors (e.g. general atmosphere of insecurity in the country of origin). In such situations, the various elements involved may, if taken together, produce an effect on the mind of the applicant that can reasonably justify a claim to well-founded fear of persecution on “cumulative grounds” Severe discrimination or the cumulative effect of various measures not in themselves alone amounting to persecution, as well as their combination with other adverse factors, can give rise to a wellfounded fear of persecution or, otherwise said: make life in the country of origin so insecure from many perspectives for the individual concerned, that the only way out of this predicament is to leave the country of origin. »

De impact van een langdurig verblijf in het buitenland op Afghaanse onderdanen is erg groot. Enerzijds lopen zij bij terugkeer het risico intern ontheemd te worden, anderzijds lopen ze een groot risico omwille van de terugkeer zelf.

• 1.2.1. Daden van vervolging

Daden van vervolging tegen verzoeker kunnen uitgaan van verschillende actoren. a. Vervolging vanwege Anti-Government Elements (AGE's) Ten eerste loopt verzoeker bij terugkeer uit het Westen het risico slachtoffer te zijn van daden van lichamelijk geweld en/of onevenredige of discriminerende vervolging vanwege Anti-Government Elements (AGE's) (artikel 48/3, §2, lid 2, a) en c) van de Vreemdelingenwet.). Hij loopt immers het risico bedreigd, gefolterd, afgeperst, ontvoerd of vermoord te worden door AGEs op grond van het vermoeden dat hij westerse waarden geïnternaliseerd heeft of 'vreemdeling' of spion geworden is.

Deze daden van vervolging houden potentieel schendingen in van het fundamentele recht op leven en verbod op foltering en onmenselijke en vernederende behandeling zoals neergelegd in artikel 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (artikel 48/3, §2, a) van de Vreemdelingenwet.).

Zo erkennen de UNHCR guidelines terugkerende Afghanen die gezien worden als « verwesterd » als een risicogroep met een verhoogd risico om slachtoffer te worden van daden van vervolging.

Het EASO-rapport « Afghan nationals perceived as 'Westernised' » verwijst naar een tussenkomst van Friederike Stahlmann, een sociale wetenschapper en een Afghaanse experte uit Duitsland, die verklaarde in een advies voor een Duitse rechtbank dat :

“All returnees from Europe are suspected that they have adapted themselves to the [informal translation] 'European culture and lifestyle' while abroad.”

“Westernised Afghans are in Dari called 'qarb-zadeh' and the reasons to be seen as qarb-zadeh could include personal expressions that cannot be spontaneously suppressed such as posture and gesture. The returnees then could be seen as having become less religious in the West and in order to avoid this accusation they have to demonstrate their faith in a 'particularly convincing' way in their daily lives.

(...)

The expected misconduct also includes extramarital relationships, consumption of pork, alcohol and drugs, as well as all possible forms of apostasy - from neglecting religious duties such as regular prayer, through various forms of blasphemy, to conversion to Christianity or atheism. Asylum seekers in particular are suspected of having converted because there is an

Verschillende rapporten wijzen op het verhoogde risico op vervolging door de Taliban omwille van epercipieerde verwestering.

Er zijn veel wat voorbeelden van incidenten waarbij de Taliban terugkeerders heeft gearresteerd of vermoord. Het EASO-rapport « Afghan nationals perceived as 'Westernised' » verwijst bijvoorbeeld naar twee terugkeerders uit Australië die werden vermoord door de Taliban omwille van hun verblijf in een ongelovig land.⁹ F. Stahlmann hierboven vermeld heeft het dan weer over twee Afghanen die terugkeerden vanuit Duitsland en die werden gearresteerd en later mishandeld omdat ze ervan verdacht werden te werken voor 'de ongelovigen'.¹⁰ Ook het rapport van de Refugee Support Network heeft het bijvoorbeeld over een jonge terugkeerder uit Noorwegen die werd onthoofd door de Taliban omdat hij internationale papieren en een bankkaart bij zich had. Het rapport haalt nog verschillende andere incidenten aan van jongeren die gevisieerd werden door de Taliban omwille van hun terugkeer uit het Westen:

“In one case, a young returnee was held up at gunpoint by someone who said, “we know you have come back from UK” (R06, ILD), a second knew of a “guy [who] had returned from UK voluntarily and [who] was kidnapped in our area” (R13, IAR), while a third was warned by relatives not to return to his home province because his “life would be in danger if the militant extremist find out I have been to UK and have returned back. They don't know what deportation means! They would kill me on the spot calling me infidel and spy” (R25, ILD). A fourth young person told of the abduction by the Taliban of an older returnee interpreter working

with ISAF, and a fifth of the killing of another older returnee affiliated with the ANA. Two examples were given of former unaccompanied minors being killed for having spent time in a European country. In one case, a returnee told of his anxiety after: "[A] boy who was also deported from UK was killed in our area. He had newly arrived from UK and was living peacefully with his family until people found out about him, though he did not have any enemy at that time. But he was badly targeted standing in front of a mosque in the village he was living. I participated in his funeral and Fatiha." (R14, ILD)"

Ook een rapport van Asylas bevestigt dat er een verhoogd risico is voor 'verwesterde' Afghanen op vervolging door AGEs.¹³ Het rapport stelt dat 'verwesterde' Afghanen opvallen na terugkeer, wat het risico op vervolging vergroot. Dit is in het bijzonder het geval voor jongeren in hun tienerjaren, die door hun jonge leeftijd erg beïnvloedbaar zijn.¹⁴ Een geïnterviewde 15-jarige jongen die terugkeerde naar Kabul getuigde bijvoorbeeld dat er al twee keer een poging werd ondernomen om hem te ontvoeren. Bovendien lopen terugkeerders uit Europa ook het risico slachtoffer te worden van afpersing en ontvoering door de Taliban omdat er vermoed wordt dat ze rijkdom hebben verworven in het Westen.

16 F. Stahlmann heeft het over een 'verhoogd risico op afpersing en ontvoering'. Volgens de VN-Veiligheidsraad is afpersing en ontvoering de derde grootste bron van inkomsten van de Taliban.¹⁸ Hierbij zijn terugkeerders een bijzondere risicogroep omdat ze verondersteld worden rijkdom te hebben verworven in Europa.¹⁹ Het risico op vervolging door de Taliban is bovendien groter voor jonge mannen en in rurale gebieden en wordt groter naarmate men verder buiten Afghanistan is geweest.

20 Catherine Gladwell, gespecialiseerd in werken met jonge vluchtelingen, zegt hierover:

"Some [of those returned] were mugged due to a perception that returning from Europe must mean returning with money. One boy was kidnapped and held to ransom until his family sold additional land to finance his release."

In een verklaring op 31.08.2021 aan de Oostenrijkse krant Kronen Zeitung heeft Zabihulla Mujahid, een van de belangrijkste stemmen van de Taliban in Kaboel, verklaard dat « Afghanen aan wie in Europa asiel is geweigerd en die naar Afghanistan zijn gedeporteerd, zullen voor het gerecht worden gebracht. ».

b. Vervolging vanwege de gemeenschap

Naast het risico op vervolging door de Taliban, lopen terugkerende Afghanen het risico slachtoffer te worden van daden van geweld vanwege hun gemeenschap (art. 48/3, §2, lid 2, a) van de Vreemdelingenwet.).

Zo stelt het rapport van Asylas dat terugkeerders uit Europa gemakkelijk worden herkend en dat elke verandering, zoals bijvoorbeeld spreken met een accent, afwijzing door de gemeenschap tot gevolg kan hebben.²⁴ Een studie van het Mixed Migration Centre (MMC) van januari 2019 zegt dat: "[returnees] may be disproportionately targeted in intercommunal violence and robbery because of a lack of local connections. [...] there is evidence that deportees are viewed negatively in their communities and there is stigma around those who migrated irregularly".²⁵ Uit het EASORapport (2017) blijkt dat in de meeste gevallen, wanneer een jongeman terugkeert uit Europa, de buurt naar hem zal komen en met hem gedurende meerdere dagen thee zal drinken. Buren kijken in feite toe om te zien hoe deze persoon is veranderd. Bovendien legt het rapport uit dat het in Afghanistan erg moeilijk is om zich te verdedigen tegen al dan niet valse beschuldigingen dat men een spion is, een losse moraal heeft of men geen goede moslim meer is. Er wordt verder uitdrukkelijk gesteld dat het uiten van bepaalde meningen omtrent de Islam of gender, als uitdagend beschouwd kunnen worden waardoor jongeren die langere tijd in Europa hebben doorgebracht in gevaar kunnen komen.²⁶ Verschillende voorbeelden bevestigen dat de vrees voor geweld door de gemeenschap na terugkeer uit het westen gegrond is. Zo vermeldt F. Stahlmann bijvoorbeeld een incident waarbij een terugkeerder fysiek werd aangevallen door zijn vader en buren.²⁷ Dezelfde studie heeft het overzes andere terugkeerders die berichtten over in totaal acht voorvallen waarbij ze op straat, in de moskee of bij het zoeken naar werk door vreemden als 'verraders' of 'ongelovigen' bedreigd, opgejaagd of aangevallen werden.

• 1.2.2. Gronden van vervolging

Gepercipieerde en daadwerkelijk verwesterde Afghanen zoals verzoeker lopen bij terugkeer een risico op vervolging, zowel op grond van een hen toegeschreven politieke overtuiging en religie (artikel 48/3, §4, b) en e) en §5 van de Vreemdelingenwet) als omwille van het behoren tot de specifieke sociale groep van 'verwesterde' Afghanen (artikel 48/3, §4, d) van de Vreemdelingenwet.).

a. Toegeschreven politieke overtuiging en religie

De vervolgingsgronden omtrent de (toegeschreven) godsdienstige en politieke overtuiging handelen over kenmerken die fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker, waarvan niet mag worden gevraagd dat hij dit opgeeft.

Voor de vervolgingsgrond toegeschreven politieke overtuiging is vereist dat het verwesterde gedrag op een politieke overtuiging is gebaseerd en bijzonder belangrijk is voor de betrokkene om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, waarbij niet van de betrokkene mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Uit de bewoordingen van de Vreemdelingenwet volgt dat zij een ruime interpretatie van het begrip politieke overtuiging voorstaat.

Artikel 48/3, §4, e) van de Vreemdelingenwet omschrijft de nexus politieke overtuiging als volgt:

"het begrip "politieke overtuiging" houdt onder meer in dat de betrokkene een opvatting gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met de in artikel 48/5 genoemde actoren van vervolging en hun beleid of methoden, ongeacht of de verzoeker zich in zijn handelen door deze opvatting, gedachte of mening heeft laten leiden."

Volgens artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet kunnen actoren van vervolging of ernstige schade zijn:

“§ 1. Vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door :

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”

Bovendien dient de persoon in kwestie niet effectief deze overtuiging hebben, het is voldoende dat deze hem toegeschreven wordt door de actor van vervolging in toepassing van artikel 48/3, §5 van de Vreemdelingenwet:

“Bij het beoordelen of de vrees van de verzoeker voor vervolging gegrond is, doet het niet ter zake of de verzoeker in werkelijkheid de raciale, godsdienstige, nationale, sociale of politieke kenmerken vertoont die aanleiding geven tot de vervolging indien deze kenmerken hem door de actor van de vervolging worden toegeschreven.”

Specifiek met betrekking tot Afghanistan heeft de RvV in een arrest van 30.10.2019 een correcte toepassing van de feiten gemaakt in geval van gepercipieerde verwestering. Zo bepaalde Uw Raad dat, voor het verkrijgen van internationale bescherming:

« Het moet gaan om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden (...) Het feit dat de verzoekende partij heeft verklaard nog een moslim te zijn, doet geen afbreuk aan het feit dat hij door de Afgaanse gemeenschap en meer in het bijzonder de Taliban wel degelijk zou kunnen beschouwd worden als eenafvallige. »

Uw Raad besloot:

« Uit de voorgelegde landeninformatie blijkt dat in Afghanistan (een toegeschreven) verwestering een risicoprofiel kan zijn. (...) Het voormelde risico op foltering of moord omdat men zich niet wil conformeren of omdat men geacht wordt zich niet langer te willen conformeren, is een ondraaglijke inmenging in iemands identiteit of een onevenredige bestraffing. »

Daarnaast bepaalt de UNHCR guidelines (2004) dat een religieuze code wel degelijk vervolging kan uitmaken, niet enkel als het wordt afgedwongen ten aanzien van nietaanhangers, maar eveneens wanneer het wordt toegepast op individuen van hetzelfde geloof.

De UNHCR guidelines (2018) specificeren verder dat men niet effectief bekeerd dient te zijn tot een andere religie, alvorens beschouwd te kunnen worden als iemand die waarden en/of uiterlijkheden heeft aangenomen die geassocieerd worden met Westerse landen en dat hen hierdoor een steun aan de regering en internationale gemeenschap wordt toegedicht.

Ten eerste tonen verschillende bronnen aan dat Afghanen die terugkeren uit het Westen door de Taliban worden gezien als ongelovigen of afvalligen, spionnen en verraders.

Er wordt hen dus een gewijzigde politieke overtuiging en houding ten aanzien van religie toegeschreven, hetgeen volgens artikel 48/3, §5 van de Vreemdelingenwet, volstaat voor een gegronde vrees voor vervolging.

Volgens F. Stahlmann zijn mensen die bij de ‘ongelovige bezetters’ bescherming vragen in de ogen van de Taliban overgelopen naar de andere kant en worden zij beschouwd als ‘kafirs’ (ongelovige).³⁶ De studie verwijst onder andere naar twee gevallen waar in dreigbrieven verwezen werd naar de landen in Europa waar de terugkeerders asiel hadden aangevraagd.³⁷ Terugkeerders zijn in contact geweest met de vijand, waardoor emigratie naar Europa door de Taliban wordt gezien als een daad van politieke oppositie. Dit brengt hen in “deadly danger”.³⁸ Een van de geïnterviewde kinderen in het onderzoek van de Refugee Support Network zei bijvoorbeeld het volgende:

“If you have lived in Europe, you are not considered an Afghan. You are not a Muslim anymore. You are an infidel (kafir) and you have to be killed”.

In een recente video bevestigde de Taliban hun positie tegenover Westerse ideologieën door te zeggen dat:

“the Deviants are those who are trained in the poisonous deviant beliefs of atheism, communism, secularism, democracy and othersatanic western and disbelieving ideologies in order to mislead the Muslims with their deviant ideologies”.

In zijn arrest van 27.11.2020⁴¹ kende Uw Raad de vluchtelingenstatus toe aan een verzoeker omdat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestond dat hij wordt blootgesteld aan vervolging op grond van een toegeschreven politieke overtuiging:

“Daarnaast dient rekening te worden gehouden bij de beoordeling van de vrees voor vervolging van de verzoekende partij met enerzijds de strenge sociaal/religieuze Afgaanse cultuur en de zeer uitgebreide, gedetailleerde en gedocumenteerde informatie door haar bijgebracht alsook die van verwerende partij vervat in het administratief dossier omtrent personen, inzonderheid op het Afgaanse platteland, die als “verwesterd” worden beschouwd het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging en de perceptie leeft dat terugkeerders waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die geassocieerd worden met westerse landen.

Daarenboven is er in hoofde van de verzoekende partij geen sprake van perceptie, maar heeft zij zich daadwerkelijk westerse normen en waarden eigen gemaakt waarvan men redelijkerwijs niet van haar mag verwachten dat zij die op duurzame wijze verbergt. Er kan onder meer niet van haar verwacht worden dat ze bij een terugkeer naar haar regio van herkomst op duurzame wijze verbergt dat ze in België familie is van een Belgische vrouw met een christelijke achtergrond met wie ze samengewoond heeft, hier een relatie heeft met een Belgisch meisje van Ethiopische afkomst en voor gendergelijkheid is.”

Betrokkene toonde in dit geval aan dat er in haar hoofde sprake was van ‘verwesterd’ gedrag dat op een politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor haar om haar identiteit of morele integriteit te behouden. Hierdoor kon niet worden aangenomen dat zij het geheel van deze elementen op een duurzame wijze verborgen houdt bij een terugkeer.

In een arrest van 11.06.2020⁴³ kwam Uw Raad tot een gelijkaardige conclusie. De betrokkene, een jonge Hazara die in Syrië vocht en weigerde om zich aan te sluiten bij de Taliban werd erkend als vluchteling omwille van de vrees voor vervolging op grond van zijn ras en toegeschreven politieke overtuiging.

Ook in een arrest van 05.02.2020⁴⁴ oordeelde de RvV dat er een vrees voor vervolging was vanwege de vermeende politieke overtuiging, waarna verzoeker de vluchtelingenstatus verkreeg. De RvV bepaalde meer specifiek :

“Il ressort enfin des déclarations du requérant que les exactions qu’il fuit sont la conséquence du fait que les talibans estiment que le requérant – et d’autres membres de sa famille – contreviennent aux normes sociétales mises en place par ces derniers de par leur comportement. Sa crainte peut, dès lors, être analysée (comme le préconise d’ailleurs le BEAA à la page 49 de ses « Country guidance » de juin 2019) comme une crainte d’être persécuté du fait de ses opinions politiques imputées au sens de l’article 48/3 de la loi du 15 décembre 1980.”

Verwestering is per definitie een gegeven dat zich pas afspeelt na het vertrek, dus kunnen er nog geen eerdere vrees of negatieve ervaringen aan gekoppeld worden. UNHCR verduidelijkt in zijn Note on Burden and Standard of Proof⁴⁶ dat de evaluatie van het risico op vervolging van nature toekomstgericht is en dus inherent enigszins speculatief is. De afwezigheid van vervolging in het verleden is hierbij geen beslissende factor :

“18. While by nature, an evaluation of risk of persecution is forward-looking and therefore inherently somewhat speculative, such an evaluation should be made based on factual considerations which take into account the personal circumstances of the applicant as well as the elements relating to the situation in the country of origin.

19. The applicant’s personal circumstances would include his/her background, experiences, personality and any other personal factors which could expose him/her to persecution. In particular, whether the applicant has previously suffered persecution or other forms of mistreatment and the experiences of relatives and friends of the applicant as well as those persons in the same situation as the applicant are relevant factors to be taken into account. Relevant elements concerning the situation in the country of origin would include general social and political conditions, the country’s human rights situation and record; the country’s legislation; the persecuting agent’s policies or practices, in particular towards persons who are in similar situation as the applicant, etc. While past persecution or mistreatment would weigh heavily in favour of a positive assessment of risk of future persecution, its absence is not a decisive factor. By the same token, the fact of past persecution is not necessarily conclusive of the possibility of renewed persecution, particularly where there has been an important change in the conditions in the country of origin.”

Omdat de beoordeling van de gegronde vrees toekomstgericht is, is het eigen aan het vluchtelingenrecht dat nooit met zekerheid voorspeld kan worden dat een persoon effectief vervolgd zal worden in de toekomst. Daarnaast kunnen de gevolgen van een ‘verkeerde’ beslissing zeer ernstig zijn. De bewijsstandaard in het vluchtelingenrecht is daarom deze van de redelijke waarschijnlijkheid, zo stelt UNHCR:

“State practice confirms that the test for well-foundedness is less than “beyond a reasonable doubt” and also less than a “balance of probabilities”. Various national courts have decided that the fear is wellfounded if there is a “reasonable possibility”, or “good reason” to fear persecution. This is well illustrated by the U.S Supreme Court in *INS v. Cardoza-Fonseca*: “There is simply no room in the United Nations definition for concluding that an applicant has a 10% chance of being shot, tortured, or otherwise persecuted, that she or he has no ‘wellfounded fear’ of the event happening...so long as an objective situation is established by the evidence, it need not be shown that the situation will probably result in persecution, but it is enough that persecution is a reasonable possibility”

b. Behoren tot een specifieke sociale groep

Ten tweede is de groep van jonge ‘verwesterde’ Afghanen op zich een specifieke sociale groep die een grond vormt tot vervolging, zowel door de Taliban als door de Afghaanse autoriteiten en binnen de gemeenschap (artikel 48/3, §4, d) van de Vreemdelingenwet.). Een groep vormt onder meer een specifieke sociale groep indien leden van die groep een kenmerk delen dat voor de identiteit of morele integriteit dermate fundamenteel is dat niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en de groep bovendien in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd (artikel 48/3, §4, d) van de Vreemdelingenwet.).

Volgens de definitie van de UNHCR guidelines omvat de definitie van ‘sociale groep’:

"A particular social group is a group of persons who share a common characteristic other than their risk of being persecuted, or who are perceived as a group by society. The characteristic will often be one which is innate, unchangeable, or which is otherwise fundamental to identity, conscience or the exercise of one's human rights."

Eenzijds zorgt de gepercipieerde verwestering er duidelijk voor dat men na terugkeer als afwijkend wordt beschouwd in de directe omgeving (zie ook infra). Anderzijds internaliseren jonge Afghanen door een jarenlang verblijf in het Westen bepaalde Westerse waarden en gewoonten die fundamenteel zijn voor hun identiteit.

Asylos beschouwt verwesterde Afghanen dan ook als 'targeted groups' door de Taliban.⁴⁹ Het rapport van Asylos zegt hierover het volgende:

"These young men who have spent time abroad have changed. Their cultural, religious and traditional compass has been altered at an age where one is flexible and resilient, making it a challenge for them to fit into existing societal structures. Some have learned another language or have adopted another religion; they have changed the way they dress or behave in society. They might have begun drinking alcohol. It is a real challenge for them to shed that skin and go back to the traditional ways. For example, when abroad, these young men had to make decisions by themselves on a daily basis, and without having the possibility to rely on a religious authority or the local jirga to provide guidance. They have become more individualist and empowered. The younger they are, the most difficult it is for them to reintegrate: a young Afghan male who arrived at 12 or 15 years old in the West usually attends school, makes friends, go out and grow up to be westernized. A return to Afghanistan is then a shock. Society doesn't look kindly on those young men and refuse association with them:

this means that it is very difficult for these young men to find wives, for example."

Omdat ze opvallen, lopen terugkeerders uit Europa eerst en vooral het risico geïsoleerd te worden door de Taliban.⁵¹ In de studie van F. Stahlmann wordt gesteld dat het loutere feit dat iemand in Europa is geweest voldoende is om door deze beweging geïsoleerd te worden.

Zo kwam Uw Raad in het arrest van 29.04.2020 tot de conclusie dat de verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging in geval van terugkeer naar Afghanistan in de zin van artikel 48, 3 van de Vreemdelingenwet. Deze angst is zowel geworteld in zijn etnische als religieuze achtergrond, hij is met name een Hazara moslim met sjiietische overtuiging, evenals in zijn lidmaatschap van een bepaalde sociale groep, die van 'verwesterde' Afghaanse jongeren.

Ook zorgt het behoren tot de specifieke sociale groep van jonge 'verwesterde' Afghanen voor een risico op vervolging binnen de gemeenschap. Afghaanse terugkeerders kunnen verstoot worden door hun gemeenschap. Hier zijn verschillende redenen voor.

Eerst en vooral worden terugkeerders vaak gezien als 'besmet' door Westerse waarden, normen en gewoonten omwille van hun verblijf in het buitenland. Schuster en Majidi, experts in terugkeermigratie, hebben het in hun artikel "What happens post-deportation? The experience of deported Afghans" over terugkeerders uit Europa naar Afghanistan en het stigma van 'besmetting' dat hiermee gepaard gaat:

"Life in the West is sometimes seen by community members as having 'contaminated' the teenagers and young adults who left for the UK at a young age and returned with visible and invisible signs of their cultural change (clothing, behaviour, accent etc.). Life in the UK is perceived as having had a negative impact on their development. In the case of one young man interviewed in 2009 and again in 2011, from Paghman district in Kabul province, his return home led to clashes arising from his changed perspectives: 'They all bother me because I went to the UK. They say I lost my culture, became a kafir ... all sorts of insults. Another deportee – Habib – returned and was killed in our village last year. I left because I no longer felt safe. But now I have no employment, no stable income, no skills, no future and no family by my side.' (Najib, 22)"

Naast het feit dat 'verwesterde' terugkeerders binnen de gemeenschap worden gezien als 'besmet', bestaat er ook een 'stigma of failure'. Dit wordt besproken door Schuster en Majidi in hun artikel "Deportation Stigma and Re-migration". Migratie naar Europa schept verwachtingen, aangezien Europa wordt gezien als een bestemming die veel kansen biedt. Als een migrant terugkeert, wordt dit in de gemeenschap dus vaak gezien als een bewijs van criminaliteit of luiheid en wordt de terugkeerder beschouwd als een mislukking. Zelfs binnen zijn familie kan de terugkeerder slachtoffer worden van dit 'stigma of failure', bijvoorbeeld omdat de familie veel geld heeft betaald voor de reis naar Europa.⁵⁵ Het beschikken over sociale en familiale netwerken is echter essentieel om te overleven in de Afghaanse samenleving. Ook Emily Bowerman heeft het in een artikel voor de Forced Migration Review over het feit dat terugkeer wordt gezien als een mislukking of wordt geassocieerd met criminaliteit:

"Throughout the research, it was clear that many of the young people wanted to hide the fact that they had been in the UK because, for example, return was seen as a failure or associated with criminality and for their perceived westernization which in turn affected their ability to secure work and housing and to reconnect with family."

Uit onderzoek van de wetenschappers Ceri Oeppen en Nassim Majidi uit 2015 naar vrijwillig teruggekeerde Afghanen uit Europa blijkt dat re-integratie een langdurig en complex proces is dat praktische en sociaal-culturele elementen omvat, en afhankelijk is van lokale sociale netwerken en sociaal kapitaal. Ook in Van Houte's gepubliceerde studie uit 2016 bleek dat terugkerende Afghanen met een zwakkere

maatschappelijke 'inbedding' meer kans hadden om zich onbeschermd te voelen tegen algemeen geweld, en afhankelijk te worden van familie.

Ook het EASO-rapport (2017) bepaalt hierover het volgende:

"However, according to other sources, after a failed migration, some returned Afghans those families invested in their journey reportedly see them as a failure and they face familial stigma or pressure for this (991). An Afghan programme officer who has worked with returnees for several international NGOs and frequently returns to the country (992), said that Afghans who go to Europe are thought to have 'everything' there, and when they return to Afghanistan, others have a difficult time understanding why someone would come back.

As a result, Afghans who are returned or sent back are suspected of having done something wrong like being involved with criminality, or, being flawed in some way that lead them to be sent back or returned. Some sources report Afghans who are returned feel embarrassed and humiliated by their return and do not seek available IOM assistance as a result."

Doordat jonge 'verwesterde' Afghanen bij terugkeer worden gezien als 'besmet' en als een mislukking, lopen zij het risico slachtoffer te worden van afwijzing en geweld binnen de gemeenschap.

Indien men zich zou afvragen of Afghanen vervolging zouden kunnen vermijden door zich eenvoudig aan deze regels te houden, of met andere woorden "het spel mee te spelen", zou een dergelijke eis in strijd zijn met het beginsel in het vluchtelingenrecht dat vluchtelingen niet gedwongen mogen worden om ontwijkende maatregelen te nemen, zoals discreet zijn over hun seksuele geaardheid, zich onthouden van hun religieuze praktijken of doen alsof zij de regerende partij steunen om vervolging te vermijden.

"Any Afghan who does not genuinely adhere to the Taliban's interpretation of Sharia law will have a good claim to Refugee Convention protection. Those who have lived abroad for a longer period of time or have not recently lived under Taliban rule, for example if they resided in Kabul, may be particularly at risk of being seen to transgress these rules. Indeed, the European Asylum Support Office's Country Guidance report on Afghanistan notes that "Afghans identifying with Western values may also be targeted by insurgent groups, since they can be perceived as un-Islamic" (p. 81). Thus, living under Taliban rule may create a risk of persecution for reasons of religion, likely to fulfil the requirements for refugee status."

Het EASO-verslag (2020) bepaalt dat:

"With regard to men, societal attitudes towards 'Westernised' individuals are mixed. Men with 'Western' values or who return from western countries can be regarded with suspicion and may face stigmatisation or rejection."

Het laatste EASO-rapport bevestigt al deze informatie en het risico dat « verwesterde » Afghanen het doelwit worden van Taliban als zij naar Afghanistan terugkeren:

« On 30 August 2021, the Austrian newspaper Kronen Zeitung published an interview with Taliban spokesperson Zabihulla Mujahid. According to Mujahid he thought that many left Afghanistan out of fear due to propaganda, and that the Taliban are not happy that people are leaving Afghanistan although anyone with documents should be entitled to leave. When asked whether Afghan asylum seekers in Germany or Austria with rejected asylum claims and who had possibly also committed crimes would be accepted back into the country, Mujahid replied that they would be accepted if deported, and presented to a court to decide on how to proceed. (...)

According to an Afghan human rights expert, there was a negative narrative on Afghans that had left Afghanistan among Taliban sympathizers and some Taliban segments. According to the source, people who had left were seen as not having any Islamic values or being on the run from things they have done. (...)

Dr. Andrea Chiovenda and Dr. Melissa Kerr Chiovenda, anthropologists at Zayed University, described a similar narrative that people who want to leave are not 'the right kind of person' and not perceived as 'good Muslims'. However, they separated the tradition of Pashtun men going abroad for periods to work, which is a long tradition, from other Afghans who go away and stay in non-Muslim countries – which is not 'the right way to do it'. They further stated that in rural Pashtun areas a person wanting to leave for Europe or the US would in general be perceived with suspicion, and even persons having Western contacts. »

In zijn arrest 270.813 van 31.03.2022 - heeft Uw Raad beoordeeld over de risico in verband met de « verwesterlijking » in een soortgelijk geval als dat van verzoeker (nieuwe asielaanvraag zonder nieuwe gehoor ondanks de verandering van het regime in Afghanistan):

« 4.4.4. In de aanvullende nota betoogt de verzoekende partij dat een nieuw gehoor op het CGVS moest hebben plaatsgevonden, zodat zij in de gelegenheid werd gesteld om haar vrees uiteen te zetten, en dit gelet op de gewijzigde omstandigheden in Afghanistan. In dit verband betoogt de verzoekende partij onder meer dat zij sedert 2018 in België verblijft en dat de verwerende partij niet onderzocht heeft of zij bij een eventuele terugkeer riskeert om als verwesterd, als medewerker van de Afghaanse overheid dan wel als afvallige te worden beschouwd. De verzoekende partij citeert uit de EASO COI Afghanistan van januari 2022 en het rapport van Nansen met betrekking tot de beschermingsnood van Hazara's in Afghanistan.

In het EASO COI Afghanistan van januari 2022 wordt ingegaan op de situatie van personen die een verzoek om internationale bescherming in het Westen ingediend hebben en zij die terugkeren vanuit het Westen naar Afghanistan. Daarbij wordt vermeld dat een woordvoerder van de de-factoregering op een vraag van een journalist antwoordde dat terugkeerders uit Oostenrijk tot het Afghaanse grondgebied zullen toegelaten worden, maar dat de zaak daarna aan een rechtbank zal worden voorgelegd om te beslissen hoe verder te gaan. Hierbij was het niet duidelijk of de woordvoerder terugkeerders in het algemeen bedoelde of alleen

terugkeerders die in het buitenland misdaden hadden begaan. Verder valt ook te lezen dat volgens een Afghaanse mensenrechtensdeskundige er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige taliban-segmenten bestaat over personen die Afghanistan verlaten hebben. Afghanen die zijn vertrokken worden gezien als mensen die geen islamitische waarden hebben of op de vlucht zijn voor dingen die zij hebben gedaan.

Wel hebben de taliban begrip voor mensen die in het buitenland werken en periodiek terugkeren. De taliban geven zelfs bij voorrang een paspoort aan Afghaanse arbeiders die in het buitenland werken, omdat het een inkomen voor het land betekent. Ook heeft een Afghaanse professor verklaard dat de taliban begrip hebben voor personen die Afghanistan omwille van economische redenen verlaten hebben en daarom in het Westen verblijven (EASO COI Afghanistan januari 2022, p.56).

De verzoekende partij, wiens Afghaanse nationaliteit en herkomst uit Deh Afghanan gelegen in het district van Maidan Shahr, van de Afghaanse provincie Maidan Wardak niet wordt betwist, haalt terecht aan dat haar individuele situatie in het licht van voormelde landeninformatie dient onderzocht te worden. Gelet op voormelde landeninformatie over de situatie van Afghaanse terugkeerders uit het buitenland, wordt verzoekende partij bijgetreden in haar betoog dat haar verzoek om internationale bescherming ook vanuit voormeld oogpunt moet worden bekeken. Er dient zorgvuldig onderzocht te worden of dit element ten gevolge van de gewijzigde Afghaanse context een feit is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. »

Dezelfde redenering dient in casu toegepast worden.

Er zij op gewezen dat verzoeker meer dan 2 jaar zijn land heeft verlaten en in België is geïntegreerd. Verzoeker is duidelijk « verwesterd » en zal het doelwit zijn van opstandelingengroepen, omdat hij als onislamitisch, pro-regeringsgezind of als spion gezien zou kunnen worden.

Verzoeker oefent een beroepsactiviteit uit in België. In het kader van zijn werk behandelt verzoeker varkensvlees in blik. Dit is in strijd met de regels van de islam. Bovendien heeft verzoeker veel mensen in België leren kennen en heeft hij nu een sociaal netwerk waar veel Belgen deel van uitmaken.

De verwerende partij heeft - hoewel zij tot zorgvuldigheid en tot formele juridische en feitelijke motivering verplicht is - geen enkele poging gedaan om na te gaan of verzoeker vrees koesterde gezien de wijziging van het regime in Afghanistan.

Verzoeker is dermate verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en zijn leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Nu de Taliban de macht hebben overgenomen in Afghanistan, is het risico op vervolging zowel in de plattelandsgebieden als in de steden nog groter, gelet op hun strikte interpretatie van de sharia.

Een jonge 'verwesterde' Afghaanse onderdaan zoals verzoeker, die aldus voor een lange tijd - meer dan drie jaar - in België verbleef, loopt een zeer groot risico te worden vervolgd in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

De daden waaraan verzoeker kan worden blootgesteld (fysiek en psychologisch geweld, ontvoering, afpersing, veroordeling,...) kunnen neerkomen als daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève en artikel 48/3, §2, lid 2, a) en c).

De cumulatie van de verschillende vervolgingsgronden leidt ertoe dat hij moet worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2. SUBSIDIAIRE BESCHERMINGSSTATUS

Subsidiaire, vraagt verzoeker dat hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt herkend in overeenstemming met het artikel 48/4, §2, b) of c) van de Vreemdelingenwet.

Artikel 48/4, §2, van de Vreemdelingenwet luidt:

"§2.Ernstige schade bestaat uit:

a) Doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

2.1. Artikel 48/4, §2, c)

In het arrest Diakité (C-285/12) omschrijft het Hof van Justitie van de Europese Unie de notie "internationaal of binnenlands gewapend conflict" als "een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden". (HvJ, Diakité, C-285/12, punt 28). Sinds 15.08.2021, hebben Taliban het macht genomen in Afghanistan :

"Following the sudden collapse of the former government of Afghanistan and the Taliban takeover of the capital Kabul on 15 August 2021, the Taliban announced the reestablishment of the Islamic Emirate of Afghanistan (IEA), which was previously in power in Afghanistan between 1996 and 2001. In October 2021, the Taliban called on Afghan media to refer to them as the IEA and not to use terms like the 'Taliban group' or

'Taliban faction', they further stated that they controlled the entire territory of Afghanistan and provided service to the people

The Taliban searched for international recognition, as well as assistance to avoid a humanitarian and economic disaster in Afghanistan. However, no country officially recognized the IEA, and the UN referred to the Taliban as the 'de facto' authorities. Yet, some countries kept their embassies open in Kabul, for instance China, Pakistan, Russia, Iran, and Qatar, and some engaged with the announced interim government. Some of the more notable initial interactions with other states were the meeting between a US delegation and the Taliban representative in Doha, Qatar, on 10 October 2021, Pakistan's foreign minister's visit to Kabul two weeks later, and, following talks with the Taliban in Moscow, President Vladimir Putin's announcement that the Taliban might be removed from Russia's list of extremist groups. UNAMA also had some initial interaction with the interim government. The United States Department of States (USDOS) indicated that 'candid and professional' discussions were held in Doha on 9 and 10 October 2021, on concerns related to security, terrorism, safe passage, human rights, and humanitarian assistance, and reiterated that 'the Taliban will be judged on its actions, not only its words'. Pakistan's foreign minister vowed on 21 October 2021 that Pakistan would provide humanitarian assistance, resume flights with Kabul and facilitate border crossing trade. On 2 November 2021, less than two weeks after this statement, Pakistan reportedly reopened Chaman border to allow crossings from Afghanistan after a month-long closure. As of 5 November 2021, the Afghan embassy in Islamabad was reopened, operating with former government staff.

In late October 2021, the Taliban declared that they met the conditions for international recognition, as several stakeholders met with them, including the US, some EU Member States, Russia, China, Iran and Pakistan. The Express Tribune, however, reported that Pakistan, Russia, China and the US had agreed on a continuation of 'practical engagement' with the Taliban but had asked them to follow 'moderate policies', and to 'do more' before a formal recognition could be considered. »

Ondanks een vermindering van geweld na de machtsovername door de Taliban, zijn er nog veel geweldsincidenten vanwege andere gewapende groepen :

"Despite the general decrease in violence following the Taliban takeover, Afghanistan witnessed a number of attacks claimed by or attributed to ISKP and the violence levels in Nangarhar saw an increase with almost daily incidents. According to a November 2021 statement of Deborah Lyons, the Secretary-General's Special Representative and Head of the UNAMA, ISKP became 'increasingly active, stepping up attacks from 60 in 2020 to 334 in 2021, and gained ground across all provinces.' In email correspondence with EASO, Abdul Sayed, security specialist and researcher of radical militant groups in Afghanistan and Pakistan, commented that he did not 'understand the barometers behind this assessment'. According to Sayed, ISKP members could possibly have spread across Afghanistan individually, particularly escaped prisoners, but this did not mean that they 'posed a threat in those areas'. Based on ISKP attacks and Taliban raids against hideouts, Sayed stated that ISKP had a strong presence in Eastern Afghanistan (Nangarhar and Kunar provinces), as well as Kabul and northern Afghanistan.

According to media reports, ISKP used 'the same hit-and-run tactics' until recently practiced by the Taliban against the previous Afghan government, including roadside explosions and targeted killings. The security incidents were particularly reported in northern and southern provinces as well as in Kabul City. Attacks were particularly reported to take place in Nangarhar province, defined as a 'stronghold' of ISKP, and its capital, Jalalabad. On several instances, ISKP targeted the Shia (Hazara) community. Researcher Antonio Giustozzi told Reuters in early November 2021 that ISKP 'had been carrying out a campaign of targeted killings since around the summer of 2020 and had continued since the Taliban victory in August 2021 on a "roughly comparable scale.

(...)

Regarding al-Qaeda's presence in Afghanistan, US Defence Secretary Lloyed Austin stated that the group 'may attempt to regenerate' in the country.⁶⁶⁸ In June 2021, the UN Analytical Support and Sanctions Monitoring Team estimated the human capacity of al-Qaeda in Afghanistan as ranging 'from several dozen to 500 people.'⁶⁶⁹ While during the negotiations of the peace agreement with the US the Taliban stated it would not allow al-Qaeda or any other extremist group into areas under its control and renewed this statement after the takeover of 15 August 2021, it was reported that the Taliban received 'congratulatory messages from al-Qaeda and its regional affiliates.'⁶⁷⁰ Following the Taliban takeover, sources referred to reported relations between al-Qaeda and the Haqqani network⁶⁷¹, whose leader, Sirajuddin Haqqani, was appointed interior minister in the interim government.⁶⁷² In September 2021, Zabihullah Mujahid rejected accusations that al-Qaeda maintained presence in Afghanistan. »

Het aantal dodelijke aanslagen in Afghanistan is de afgelopen maanden toegenomen. De pers vermeldt onder meer de volgende aanslagen:

5 augustus 2022 : "Bij een aanslag in de Afghaanse hoofdstad Kaboel zijn vrijdag zeker acht personen om het leven gekomen. Achttien anderen raakten gewond bij het geweld in een winkelstraat in een sjiitische wijk, zo meldt de Afghaanse politie »

2 september 2022 : "Bij een aanslag op een moskee in de westelijke Afghaanse stad Herat zijn zeker 18 doden gevallen. Er zijn meer dan 20 gewonden, zo melden lokale autoriteiten. Een van de doden is een prominente geestelijke »

30 september 2022 : "Bij een zelfmoordaanslag op een onderwijsinstituut in de Afghaanse hoofdstad Kabul zijn minstens 19 mensen omgekomen. Ook zijn er tientallen gewonden, melden de lokale autoriteiten".

5 oktober 2022 : « Au moins quatre personnes ont été tuées et 25 autres blessées mercredi à Kaboul dans un attentat à la bombe au sein du ministère de l'Intérieur, le deuxième en moins d'une semaine dans la capitale afghane »

30 november 2022 : "In het noorden van Afghanistan is woensdag een bom afgegaan op een religieuze school. De lokale autoriteiten spreken van ten minste vijftien doden en twintig gewonden"

6 december 2022 : "Bij een vermoedelijke aanslag in Mazar-e-Sharif, een stad in het noorden van Afghanistan, zijn dinsdagochtend zeker zeven doden gevallen. Ook minstens zes anderen raakten gewond bij het geweld. De exacte dodentol is nog niet duidelijk"

26 december 2022 : "De terreurorganisatie Islamitische Staat heeft dinsdag een aanslag opgeëist waarbij een belangrijke veiligheidsfunctionaris van de Afghaanse taliban om het leven is gekomen. Dat blijkt uit een mededeling van IS »

11 januari 2023 : "Bij een aanslag in de Afghaanse hoofdstad Kabul zijn vanmiddag minstens twintig mensen om het leven gekomen. Tientallen anderen raakten gewond. Een 68 Nieuwsblad, Acht doden bij aanslag in Afghaanse hoofdstad Kaboel », 5 augustus 2022, zelfmoordterrorist blies zichzelf vlakbij het gebouw van het ministerie van Buitenlandse Zaken op. De aanslag is opgeëist door Islamitische Staat (IS) »

11 maart 2023 : « Un agent de sécurité a été tué, cinq journalistes afghans et trois enfants blessés, samedi dans l'explosion d'une bombe à Mazar-i-Sharif, dans le nord de l'Afghanistan, au cours d'une cérémonie dédiée aux journalistes, a indiqué la police et un participant »

9 juni 2023 : « Au moins 11 personnes ont été tuées et 30 blessées jeudi 8 juin au cours d'un attentat perpétré dans une mosquée située dans le Nord de l'Afghanistan où se déroulaient les funérailles d'un gouverneur dont l'assassinat mardi 6 juin a été revendiqué par le groupe État islamique »

13 oktober 2023 : « (Kaboul) Au moins sept personnes ont été tuées et 15 blessées dans un attentat suicide commis dans une mosquée chiite du nord de l'Afghanistan lors de la prière du vendredi, a déclaré le gouvernement des talibans »

27 oktober 2023 : « Le groupe jihadiste Etat islamique (EI) a revendiqué vendredi soir un attentat à la bombe qui a fait quatre morts la veille dans un centre commercial de la capitale afghane Kaboul »

Gezien het bovenstaande is het duidelijk dat de veiligheidssituatie zodanig is dat een terugkeer naar Afghanistan niet mogelijk is. Gewapende groepen blijven vechten en maken daarbij slachtoffers :

« Les talibans contrôlent la totalité du pays. Seuls l'EI/Daesh et le Front national de résistance lui contestent ce contrôle. Profitant du départ des troupes internationales et de l'effondrement de l'armée afghane, les talibans ont pris Kaboul le 15 août 2021. Les talibans contrôlent aujourd'hui les 34 provinces du pays, mais ils restent à la merci d'attaques de la part du groupe EI/Daesh (État islamique du Khorasan), dont le nombre de combattants serait passé de 3000 à 6000 en l'espace de 18 mois. Entre août 2021 et septembre 2022, ce groupe a mené au moins seize attaques, ciblant principalement la minorité chiite, mais également les talibans. Une autre menace est constituée par des groupes de résistance antitaliban qui ont émergé depuis août 2021. Le groupe le plus important reste le Front national de résistance (FNR), mené par le fils du commandant Massoud et basé dans la vallée du Panjshir. Contrairement aux affirmations des talibans, le groupe Al-Qaïda reste présent en Afghanistan. »

Hoe dan ook, riep de UNHCR, in een nota van augustus 2021, alle landen op om gedwongen terugkeer naar Afghanistan op te schorten, gezien de veranderende en onzekere situatie. De UNHCR riep elk land onder meer op om de Afghaanse vluchtelingen toegang tot zijn grondgebied te verlenen en het beginsel van non-refoulement te eerbiedigen :

« As the situation in Afghanistan remains fluid and uncertain, UNHCR calls on all countries to allow civilians fleeing Afghanistan access to their territories and to ensure respect for the principle of non-refoulement at all times. UNHCR notes the imperative to ensure that the right to seek asylum is not compromised, that borders are kept open and that people in need of international protection are not consigned to areas inside their country of origin that could potentially be dangerous. In this context, it is important to bear in mind that states have obligations, including under customary international law, to preserve cross-border access for civilians fleeing conflict and not to return forcibly refugees. The principle of non-refoulement includes non-rejection at the frontier.

(...)

As the situation in Afghanistan is volatile and may remain uncertain for some time to come, coupled with an unfolding humanitarian emergency in the country,¹⁰ UNHCR calls on States to suspend the forcible return of nationals and former habitual residents of Afghanistan, including those who have had their asylum claims rejected. A moratorium on forced returns to Afghanistan would need to stay in place until the situation in the country has stabilized, pending an assessment of when the changed situation in the country would permit return in safety and dignity. The bar on forcible return serves as a minimum standard and needs to remain in place until such time as the security, rule of law, and human rights situation in Afghanistan has significantly improved to permit a safe and dignified return of those determined not to be in need of international protection."

UNHCR heeft recent zijn positie over het toegang tot het grondgebied herbevestigd voor Afghaanse immigranten :

« Based on available reports about widespread human rights violations in Afghanistan, including accounts provided by Afghans in flight and those already abroad as part of UNHCR broad monitoring, UNHCR is concerned that recent developments are giving rise to an increase in the need international refugee protection for people fleeing Afghanistan. All claims of nationals and former habitual residents of Afghanistan seeking international protection should be processed in fair and efficient procedures in accordance with international and regional refugee law and other relevant legal standards.

In view of the volatility of the situation throughout Afghanistan, UNHCR does not consider it appropriate to deny international protection to Afghans and former habitual residents of Afghanistan on the basis of an internal flight or relocation alternative.

The unprecedented humanitarian crisis affecting Afghanistan must not be allowed to obscure the situation of widespread threats to human rights in the country. Afghans fleeing the country may refer in the first instance to their immediate needs for survival as the reason for their flight. With reference to the shared burden of proof, UNHCR calls on decision-makers to ensure that asylum applicants are given an opportunity to provide a full and complete account of the reasons that forced them to flee, including possible fears of persecution upon return. »

In dit verband heeft Uw Raad reeds geoordeeld dat door Afghanen ingediende asielaanvragen met bijzondere voorzichtigheid moeten worden geanalyseerd.

Het EASO-verslag van januari 2022⁸⁴ benadrukt ook dat :

« The political situation and conflict dynamics radically changed in Afghanistan when the US withdrew their forces and the former government collapsed in mid-August, leading to the Taliban taking power and reinstating the Islamic Emirate of Afghanistan (IEA). The Terms of Reference that formed the basis of the report structure, contain questions related to the type of state and rule that may be established under the Taliban, and how it will impact the everyday life of the Afghan people and certain groups of the population. Such forward looking questions are impossible to answer with certainty at this stage, mainly due to a great information gap on the situation in the country and on the Taliban's intentions, but also due to the transitional and highly volatile period that Afghanistan undergoes at the time of writing. During an EASO organised seminar on Afghanistan on 23 November 2021, three expert speakers, independent of each other and with different fields of interest, stressed that it is too early to draw any final conclusions about the situation in Afghanistan or how it might unfold in the future.⁶ Against the background of prevailing research limitations, this report demonstrates preliminary findings on how Taliban rule has manifested itself since the takeover of Kabul but does not analyse whether these findings are representative of the Taliban leadership's intentions nor of their bearing for the future. For the same reason the demonstrated security incidents and trends are events known to EASO but should not be viewed as an exhaustive description of the current situation.”

(...)

Media presence

During the drafting period, journalism was facing major challenges in Afghanistan. Consequently, the possibilities to cover the situation from abroad reduced significantly. One of the main monitoring challenges was the fact that a great number of international and local journalists evacuated or fled the country. A number of international media outlets withdrew their correspondents during the evacuation efforts in the last weeks of August 2021 and relied on monitoring the situation from abroad. (...) The local media landscape was severely affected by the Taliban takeover, both by restrictions on media freedom and financial problems. (...) The availability of sources on the ground and relevant open source material was impacted by local journalists fleeing or going into hiding, as well as financial drawbacks that left many without an income, forcing journalists to search for other employments. Especially reporting on events taking place in other areas than Kabul was sparse.

(...)

Source assessment

As the possibilities to cover the situation reduced, reporting on Taliban interactions with the Afghan population was limited, and in many cases tended to be 'anecdotal'. Fake news circulated and social media were frequently used as a source by many reporters. Twitter was, for instance, frequently used as a source to report on Taliban policy²⁰ which made it difficult to assess whether the statements were official, verify the source, and identify nuances in stated policy changes. In some cases, dubious information was even republished by major newspapers. Similarly, some fake social media accounts akin to established media spread false information as well as fake social media accounts were attributed to former and incumbent government officials. A related issue was journalists reporting from abroad who shared information on claimed atrocities and violations by the Taliban on social media. The possibilities to verify circulating information and track the original or primary sources were limited.

(...)

Still operating media outlets and journalists reportedly adjusted to the new conditions under Taliban rule. For instance, this could be noticed in a general decrease of potentially provocative content, as well as increased content praising the Taliban. A tendency to self-censorship could also be noted. In addition, the Taliban issued 11 guidelines for journalists which included rules against topics in conflict with Islam or 'insulting national personalities'. Journalists were also instructed to produce reports in coordination with the

interim-government's media office. Human Rights Watch described these rules as 'suffocating media freedom' and criticised them for being so broad and vague that they in practice prohibited any critical reporting about the Taliban.

(...)

"Decrease in relevant reporting

There were a number of sources that stopped publishing or updating material that previously has been important to COI production on Afghanistan. For example, the following sources or products stopped publishing public material during the reference period:

- *Afghanistan's National Statistics and Information Authority (NSIA)*
- *Reports on protection of civilians in armed conflict by the United Nations Assistance Mission in Afghanistan (UNAMA)*
- *Report of the Office of the High Commissioner of Human Rights (OHCHR)*
- *Long War Journal mapping Taliban control in Afghanistan*
- *The New York Times' Afghan War Casualty Report*
- *Voice of Jihad (Taliban official website)*
- *RiV (Reduction in Violence) Monitoring*
- *Reportedly (resumed in early November 2021)*
- *United States Department of Defense's (USDOD) Reports on Enhancing Security and Stability in Afghanistan.*

The Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED) is also a source frequently used in previous EASO COI products. ACLED continues their coding of events, but experiences increased difficulties in sourcing events. »

Indien uw Raad van oordeel zou zijn dat de veiligheidssituatie niet bevorderlijk is voor het verkrijgen van bescherming in het licht van de bovengenoemde aanslagen, moet het dus voorbarig worden geacht te denken dat de veiligheidssituatie in Afghanistan zich heeft gestabiliseerd. Uw Raad heeft in zijn arrest n°270.813 van 31.03.2022, benadrukt dat er geen voldoende nauwkeurige en actuele informatie voorligt te oordelen dat de veiligheidssituatie in Afghanistan gestabiliseerd is :

« 4.4.17. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt datsinds de machtsovername van de taliban en de terugtrekking van de buitenlandse troepen een sterke afname is van het conflictgerelateerd geweld en het aantal burgerslachtoffers. Bijgevolg lijkt er geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Hierbij moet evenwel in acht worden genomen dat deze veranderingen in de conflictdynamiek zeer recent zijn en wordt erop gewezen dat de situatie in het land onstabiel blijft. Er ligt geen landeninformatie voor waaruit kan blijken dat de (veiligheids)situatie in Afghanistan zich in die mate gestabiliseerd heeft dat het heden mogelijk is om een correcte toekomstgerichte beoordeling te maken van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de EASO Country Guidance Afghanistan van november 2021, gebaseerd op landeninformatie met betrekking tot gebeurtenissen die plaatsvonden tot en met 31 augustus 2021, werd dan ook gesteld dat het om die reden niet mogelijk was om de situatie in Afghanistan te beoordelen in het licht van de beschermingsnoden gesteld in artikel 15 (c) van richtlijn 2011/95/EU en dat de veiligheidssituatie steeds moet worden beoordeeld op basis van de meest up-to-date informatie. ("At the time of writing it is not considered feasible to assess situation in Afghanistan in terms of protection needs art. 15 (c) QD." (...)) "Changes in conflict dynamics are very recent and situation remains unstable. Security situation should always be assessed in light of most upto-date information.", p. 106). De meest recente landeninformatie met betrekking tot de veiligheidssituatie in Afghanistan waarop de verwerende partij zich steunt, is het EASO COI Afghanistan rapport van januari 2022, dat werd bijgehouden tot 8 december 2021 (p.8). Meer recente landeninformatie over de veiligheidssituatie, met name over de eerste maanden in het jaar 2022, ligt niet voor. In het licht van deze informatie laat de verwerende partij na te verduidelijken welke factoren in periode van 31 augustus 2021 tot 8 december 2021 doorslaggevend geweest zijn in haar oordeel dat situatie voldoende gestabiliseerd is om een prospectieve beoordeling te kunnen maken in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Dit klemmt des te meer nu in het EASO COI Afghanistan rapport van januari 2022 sterk de nadruk wordt gelegd op de beperkingen om betrouwbare en actuele informatie te bekomen, onder meer omdat veel bronnen zijn weggevallen (p.8-11).

De Raad is dan ook niet overtuigd dat er heden voldoende nauwkeurige en actuele informatie voorligt over de algemene situatie in Afghanistan om met voldoende zekerheid tot een gedegen beoordeling te kunnen komen in het licht van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt.67).

De analyse die verweerder maakt van de veiligheidssituatie in Afghanistan, die volgens hem is gestabiliseerd, lijkt derhalve voorbarig en ondoordacht in het licht van de hierboven verstrekte informatie.

Op dit moment beschikken wij niet over voldoende nauwkeurige en actuele informatie om vast te stellen dat de veiligheidssituatie in Afghanistan is gestabiliseerd.

Uit het administratieve dossier blijkt duidelijk dat de verstrekte informatie over verzoekers specifieke regio niet actueel is. Dit is van essentieel belang in dit soort gevallen.

Aldus oordeelde een Franstalige kamer van Uw Raad⁸⁵ :

In het licht van de hierboven ontwikkelingen, blijkt het duidelijk volgens ons dat de door verwerende partij verzamelde informaties onvoldoende zijn om vast te stellen dat de veiligheidssituatie in Afghanistan zich gestabiliseerd is.

2.2. Artikel 48/4, §2, b)

Verzoeker vreest ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b), van de Vreemdelingenwet vanwege de humanitaire- en socio-economische situatie in Afghanistan.

Vooraf dient opgemerkt worden dat verweerders uitlegging van het HvJ arrest M'Bodj t. de Belgische Staat op geen enkele manier gevolgd kan worden. Door te stellen dat, « naar analogie met de rechtspraak van het Hof, het CGVS meent dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van 31

de Vreemdelingenwet kan vallen. » maakt verweerder een kennelijke beoordelingsfout en voegt hij aan de redenering van het Hof een uitlegging toe die het niet heeft gevolgd. In dit arrest heeft het HvJ - ontkennend - geantwoord op de vraag of personen die op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in België mogen verblijven, binnen de werkingssfeer vallen van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn 2011/95/EU (« Ernstige schade bestaat uit: (...) b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst;» en, bijgevolg, of zij begunstigden zijn van internationale bescherming. »).

Het ging dus om een specifiek geval van een persoon die zorg nodig had waarvan niet zeker was of deze in zijn land van herkomst toegankelijk en/of beschikbaar was.

Het ging er niet - zoals in casu - over de vraag of iemand niet zou kunnen voorzien aan zijn basisbehoeften (voedsel, wassen, onderdak, enz.) als gevolg van extreme materiële deprivatie, ernstige schade zou kunnen opleveren in de zin van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn 2011/95/EU.

Het arrest M'Bodj had dus betrekking op de specifieke situatie waarin een verzoeker die aan een ernstige ziekte lijdt, een onmenselijke of vernederende behandeling zou kunnen ondergaan indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren, omdat hij in zijn land geen adequate behandeling krijgt.

Voor deze specifieke situatie heeft het Hof de toepassing van subsidiaire bescherming afhankelijk gesteld van het bestaan van opzettelijke zorgontneming.

De verantwoordelijkheid van de betrokken actoren kan echter niet al te strikt worden uitgelegd zonder de subsidiaire bescherming zinloos te maken.

Hoewel uit de Kwalificatierichtlijn volgt dat de toepassing van subsidiaire bescherming de verantwoordelijkheid van de actoren vereist, impliceert deze verantwoordelijkheid geen vrijwillige/opzettelijke gedrag van de kant van deze actoren, zonder welke artikel 15, onder b), van de Kwalificatierichtlijn zinloos zou zijn.

De huidige humanitaire crisis in Afghanistan, de hongersnood die het leven van een groot deel van de bevolking bedreigt, is duidelijk het gevolg van het optreden van actoren.

Het EHRM heeft al herhaaldelijk geoordeeld dat een bijzonder betreurenswaardige sociaaleconomische behandeling of humanitaire situatie neerkomt op een onmenselijke of vernederende behandeling, die in strijd is met artikel 3 EVRM

.Het Hof heeft ook erkend dat de lidstaten een positieve verplichting hebben om onmenselijke en vernederende behandelingen als gevolg van sociaaleconomische omstandigheden te voorkomen, hoewel sociaaleconomische rechten niet rechtstreeks door het EVRM worden gewaarborgd. Terwijl in de zaak in kwestie, Pancenکو v. Letland het Hof niet van mening was dat de situatie de mate van ernst bereikte die vereist wordt door artikel 3 EVRM, erkent het Hof het bestaan van dit beginsel.

Het was in de zaak M.S.S. tegen Griekenland en België dat het Hof dit beginsel werkelijk toepaste, omdat het van oordeel was dat de situatie waarin de verzoekers om internationale bescherming in Griekenland zich bevonden, bijzonder ernstig was, aangezien zij niet konden voorzien in hun meest elementaire behoeften en geen vooruitzichten hadden op verbetering van hun situatie.

Het Hof heeft ook verduidelijkt dat het feit dat de behandeling in kwestie gericht is op een groot aantal personen, niet in de weg staat aan de toepassing van artikel 3 EVRM, zolang het risico maar voldoende concreet en waarschijnlijk is.

Dit is de positieve verplichting van de lidstaten om niet terug te keren (« non-refoulement ») een persoon naar een land waar een ernstig risico bestaat op schending van het Verdrag, nadien herhaald door het Hof in de zaak Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk.

In de zaak Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk, die betrekking had op de humanitaire crisis in Somalië, gaf het Hof een ruime uitlegging aan de verantwoordelijkheid van Staat en nietoverheidsactoren. Zij oordeelde namelijk dat het feit dat de droogte tot de humanitaire crisis had bijgedragen, niet volstond om de directe en indirecte verantwoordelijkheid van de partijen bij het conflict uit te sluiten. In het bijzonder werd benadrukt dat de terroristische groepering Al Shabaab, die een deel van Somalië onder controle had gekregen, humanitaire organisaties de toegang weigerde, waardoor de levensomstandigheden van de door haar gecontroleerde bevolkingsgroepen nog verslechterden.

De huidige crisis in Afghanistan, sinds de val van de Afghaanse regering in de zomer van 2021, waar hongersnood wijdverbreid is, lijkt in vele opzichten op de situatie in Somalië in 2011 op het tijdstip van het arrest van het Hof. De elementen waarop het Hof zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd, zijn ook thans in Afghanistan aanwezig.

Met betrekking tot de huidige socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, is het land geconfronteerd met extreem tekorten en armoede.

Vóór de Taliban machtsovername bevond Afghanistan zich al in een precaire economische situatie veroorzaakt door ernstige droogte, de Covid-19 pandemie en het gewapend conflict. Deze situatie is echt verslechterd na de Taliban machtsovername. Afghanistan kent momenteel een ongekend economische- en en humanitaire crisis.

« More than a year after foreign forces withdrew and the Taliban took power across the whole of Afghanistan, the country's economy has withered and development aid and assets are still largely frozen, leaving the country facing its most serious risk of famine in 20 years.

Millions of families have almost no way to cope with another harsh winter. Indeed, the World Food Programme (WFP) is one of the last remaining barriers between Afghanistan and famine.

But the strength of our hunger barrier will depend on donor generosity. WFP urgently needs US\$1.1 billion to continue delivering monthly food and nutritional assistance for the next six months to 18 million acutely food-insecure Afghans — six million of whom are teetering on the brink of famine. The sum includes US\$172 million to pre-position 150,000 mt of food for winter.

One of the few upsides to the past year has been a decrease in conflict, increasing humanitarian workers' abilities to reach remote, vulnerable communities.

The past 12 months have seen Afghanistan's fragile economy crumble, jobs disappear, livelihoods vanish, and climate shocks destroy homes and livelihoods. As emergencies that compound an ongoing broad emergency, earthquakes and massive floods have left a swathe of destruction in Afghanistan and now in Pakistan, spelling further hardship for Afghans — whom rely on their neighbour for much of their trade »

« Le Conseil de sécurité de l'Organisation des Nations unies (ONU) a prévenu que "6 millions de personnes risquent la famine", en raison des nombreuses crises humanitaires, conomiques, climatiques, alimentaires et financières qui s'abattent sur le pays. C'est ce qui ressort d'un briefing, par vidéoconférence, de Martin Griffiths, Secrétaire général adjoint aux affaires humanitaires et coordinateur des secours d'urgence, lundi soir, devant le Conseil de sécurité.

Le briefing onusien s'est concentré sur la situation de la population en Afghanistan, Griffiths a, en effet, déclaré que "le peuple afghan est confronté à de graves difficultés et à une situation d'incertitude".

Selon Griffiths, "environ 19 millions de personnes sont confrontées à des niveaux aigus d'insécurité alimentaire, parmi lesquelles 6 millions risquent la famine"

.De Verenigde Naties-secretaris Antonio Guterres heeft de alarmbel getrokken. Volgens de Verenigde Naties dreigt hongersnood voor 9 miljoen mensen in Afghanistan. Het is te lezen dat één miljoen kinderen het risico lopen om van honger te sterven.⁹⁵ De humanitaire toestand in Afghanistan gaat volgens hem dramatisch achteruit.

« En janvier 2023, les Nations-unies ont estimé que plus de 28 millions de personnes avaient besoin d'une aide humanitaire urgente, contre 24,4 millions au début de 2022. Le nombre de personnes en situation de faim aigüe est passé à 17 millions en 2023 »

Deze verergering van de humanitaire en socio-economische toestand is door de gedragingen van de de facto regering veroorzaakt.

Het is een direct gevolg van de internationale sancties, dewelke werden genomenwegens de ietdemocratische aarde van de Taliban regime:

"As noted by the World Bank, interruption of international aid and disruption of trade and the banking system followed immediately after the Taliban took over the country.⁷³² Foreign grants, amounting to around 8.5 billion dollars a year and covering 43 % of Afghanistan's GDP, including 75 % of public expenditures, 50 % of the budget, and around 90 % of expenditures in the security sphere, were frozen due to sanctions on insurgent movements and their leaders. Besides the largest part of the international aid, Afghanistan's currency reserves were also frozen.⁷³³ As underlined by the Secretary-General's Special Representative and Head of the UNAMA, Deborah Lyons, in November 2021, financial sanctions, which paralysed Afghanistan's economy, were the primary cause for 'the dire humanitarian situation' in the country' (...)

According to a projection for the period between November 2021 and March 2022, the number of Afghans in IPC Phase 3 or above was predicted to increase to 22.8 million, which is nearly a 35 % increase compared to the same period in 2020. The reasons behind the deterioration in food access were reported to comprise climate conditions (droughts), high food prices, international sanctions, increasing unemployment, and 'possibly increased displacement.' ».

Inderdaad zijn miljarden Afghaanse tegoeden momenteel bevroren in het buitenland. De internationale gemeenschap weigert om aan de Taliban toegang tot de tegoeden te geven zo lang de Taliban weigeren om scholen toegankelijk voor meisjes te maken, en een inclusief regering te vormen.⁹⁹ Alleen dringend internationale humanitaire hulp is geleverd.

De beperkte dringend internationale humanitaire hulp is ontoereikend om aan de vitale behoeften van de Afghaanse bevolking te voorzien. De nieuwe Afghaanse regering weigert de voorwaarden van de

internationale gemeenschap te accepteren, als gevolg komt de humanitaire hulp niet. Deze situatie is zo sinds de machtsvername.

Tegelijkertijd is de administratieve en technische capaciteit van de Taliban zeer beperkt. Als gevolg worden basisdiensten door de overheid niet verleend.

De Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties riep op de internationale gemeenschap om de noden van Afghanistan te lenigen.¹⁰⁰ Dit is ook een direct gevolg van het autoritaire regime van de Taliban. Inderdaad zijn vele voormalige regeringsambtenaren het land ontvlucht of zijn ze ondergedoken door risico op vergelding. Andere ambtenaren werden verplicht te stoppen met werken, bijvoorbeeld vrouwen. Dit, gekoppeld met het gebrek aan financiële middelen (door het niet aanvaarden van de door de internationale gemeenschap gestelde voorwaarden) heeft als gevolg dat basisdiensten door de overheid niet worden verleend. Het personeel krijgt geen salaris.¹⁰³ Het tekort aan ambtenaren en financiële middelen is een direct consequentie van de regels door de Taliban gesteld.

Gestaagd werkloosheid is ook een direct consequentie van het autoritaire regime van de Taliban. Werkloosheid veroorzaakt armoede en verhindert mensen te voorzien aan basisbehoeften zoals voedsel en onderdak. Ter herinnering verbieden de Taliban vrouwen te werken.¹⁰⁴ Bovendien zijn veel beroepsactiviteiten zoals muzikant, make-up artiest, kapster, schoonheidsspecialist, enz. verboden.¹⁰⁵

Dit heeft geleiden tot de huidige humanitaire crisis. De Taliban zijn overwegend verantwoordelijke voor de huidige extreme precare situatie.

In tegenstelling tot de bewering van verweerder, die de invloed van het nieuwe de facto regime op de huidige economische- en humanitaire situatie in Afghanistan duidelijk bagatelliseert, is de huidige dramatische humanitaire en socio-economische toestand een direct gevolg van de keuzes die het Taliban-regime heeft gemaakt.

De algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is dus overwegend door de gedragingen van de nieuwe de facto regering veroorzaakt.

De ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b), van de Vreemdelingenwet is dus veroorzaakt door actoren in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

In zijn hierboven vermeld recent arrest n°270.813 van 31.03.2022, besloot Uw Raad: « In tegenstelling tot de summier analyse van de verwerende partij in de aanvullende nota, blijkt uit wat voorafgaat dat in deze stand van zaken op basis van de bijgebrachte rapporten en landeninformatie niet kan uitgesloten worden dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend te wijten is aan gedragingen van de taliban. De door de beide partijen voorgelegde rapporten bevatten indicaties van gedragingen van de taliban die een ontwrichtend effect kunnen hebben op de reeds precare socio-economische omstandigheden. De Raad brengt in herinnering dat de algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan niet uitsluitend door gedragingen van actoren zoals aangegeven in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dient veroorzaakt te zijn om onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te vallen, maar wel overwegend. Voorts geeft de landeninformatie die door de verwerende partij bijgebracht wordt, duidelijk aan dat deze rapporten met enige terughoudendheid dienen gelezen te worden daar het zeer moeilijk is om relevante en adequate informatie te vinden omtrent het beleid van de de-factoregering in Afghanistan. Verscheidene rapporten geven aan dat er een groot verschil bestaat tussen wat de de-factoregering in Afghanistan zegt en uiteindelijk doet. In deze brengt de Raad in herinnering dat als de humanitaire crisis in Afghanistan na verder onderzoek inderdaad vergelijkbaar blijkt te zijn aan de situatie in het arrest Sufi en Elmi en aldus overwegend te wijten is aan handelingen van actoren, dan valt dit onder artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. »

Bij terugkeer naar Afghanistan zal verzoeker terecht komen in een situatie van extreme armoede waar hij niet aan zijn elementaire levensbehoeften zal kunnen voorzien. Wegens zijn vrees voor vervolging zal verzoeker niet kunnen werken.

De precare situatie waarin het gezin van verzoeker in Afghanistan leeft, bereikt duidelijk de mate van de ernst die is vereist door het HVRM om te kunnen oordelen dat zij het slachtoffer is van ernstige schade in de zin van het artikel 48/4, §2, b), van de Vreemdelingenwet en dat het risico bestaat dat verzoeker, indien hij naar Afghanistan terugkeert, in een vergelijkbare situatie terechtkomt, of zelfs nog erger, aangezien het aan hem te danken is dat zijn gezin thans kan overleven.

Aangezien de beschikbare informatie en de individuele situatie van verzoeker, menen wij dat artikel 48/4, §2, b), van de Vreemdelingenwet toegepast moet worden en als gevolg de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker dient worden verleend.

De gevaarlijke socio-economische en humanitaire situatie maakt - terecht - verzoeker bang om onderworpen te zijn aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling in Afghanistan. Artikel 2 van het EVRM wijdt het recht op leven toe. Deze recht wordt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna "EHRM") beschouwt als één van de meest fundamentele rechten. Inderdaad, het EHRM beoordeelt dat "Het bekrachtigt een van de fundamentele waarden van democratische samenlevingen die samen de Raad van Europa vormen. We moeten de bepalingen dus erg interpreteren" (EHRM, MacCann Farrel t. Verenigd Koninkrijk, 27 september 1995, verzoekschrift n° 18984/91, §147).

Artikel 3 van het EVRM bevat de absolute recht geen foltering of vernederende en/of onmenselijke behandelingen te ondergaan. Artikel 3 EVRM voorziet geen enkel uitzondering en verplicht de staten de

nodige maatregelen te nemen om enige schending van deze recht te vermijden, ongeacht dat de schending veroorzaakt word door een overheidsactor of door een particulier

De eerbiedigen van beide fundamentele rechten – artikelen 2 en 3 van het EVRM – hebben alsgevolg dat de Staat verplicht is na te gaan of een door haar genomen maatregel niet in strijd is met het recht op leven en het verbod aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen.

Het is de taak van verwerende partij om grondig en zorgvuldig na te gaan of een asielzoeker een risico loopt op een schending van de rechten voortvloeiende uit artikelen 2 en 3 van het EVRM in zijn land van herkomst.

Daarom, dient verzoeker - op zijn minst - de subsidiaire beschermingsstatus krijgen in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

In uiterst ondergeschikte orde, indien Uw Raad van oordeel zou zijn dat hij niet over voldoende informatie beschikt om de verzoeker subsidiaire beschermingsstatus te verlenen op grond van artikel 48/4, §2, b), van de Vreemdelingenwet, dient de bestreden beslissing op zijn minst worden vernietigd met het oog op verdere instructies.”

2.3.2. De verwerende partij legt op 17 april 2024 een aanvullende nota neer waarin zij haar analyse van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, alsook van het risico in geval van verwestering actualiseert. Zij verwijst daarbij naar de volgende landeninformatie:

- EUAA COI “Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf;
- EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>
- EUAA “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf;
- EASO “Afghanistan Country Focus” van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf;
- EUAA “Afghanistan – Country Focus” van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-2/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf;
- EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_;
- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf;
- UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan” van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>;
- COI Focus “Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban” van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf.

2.3.3. Ter terechtzitting legt verzoeker een fotokopie van een taskara neer.

2.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 48/3 van de vreemdelingenwet

2.4.1. Verzoeker verklaart door de taliban te worden vervolgd omdat zijn broer bij het Afghaanse leger actief was. Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

Wat betreft het persoonlijk onderhoud dient opgemerkt dat de *protection officer* bij aanvang van het onderhoud verzoeker heeft gezegd dat hij moest aangeven wanneer hij iets niet verstond of de tolk niet goed begreep, zodat dit zou kunnen uitgeklaard worden (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2-3). Verzoeker bevestigde bij aanvang van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk dat hij de tolk goed begreep (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2). Verzoeker heeft aan het einde van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS

aangegeven dat hij alle redenen voor zijn verzoek om internationale bescherming heeft kunnen geven, dat hij de tolk begrepen heeft en dat alle vragen duidelijk waren (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 28). Er blijkt niet dat er zich vertaalproblemen zouden hebben voorgedaan tijdens het persoonlijk onderhoud, of dat deze de impact zouden hebben gehad op verzoekers verklaringen. Uit lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt niet dat er zich communicatieproblemen hebben voorgedaan die het verloop van het onderhoud zouden hebben beïnvloed. Gelet op wat voorafgaat kan redelijkerwijs worden aangenomen dat de overlevering van de verklaringen op betrouwbare wijze is verlopen. Aldus kan worden vastgesteld dat de informatie en verklaringen verkregen tijdens het procedureverloop voor de DVZ evenals in het kader van verzoekers onderhoud op het CGVS betrouwbaar zijn en in aanmerking kunnen worden genomen voor wat betreft de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming.

Blijkens de motivering in bestreden beslissing hecht verweerder geen geloof aan verzoekers asielrelaas. De belangrijkste elementen van deze motivering zijn als volgt:

- Verzoeker heeft tegenstrijdige verklaringen afgelegd over zijn leeftijd. Bij registratie op de DVZ op 15 september 2022 gaf hij aan minderjarig te zijn, maar een medisch onderzoek op 20 september 2022 wees uit dat hij minstens 23 jaar oud was. Tijdens een verhoor op 4 januari 2023 bleef hij volhouden minderjarig te zijn, en bij het CGVS op 2 oktober 2023 verklaarde hij 19 jaar oud te zijn, wat onmogelijk is gezien de eerdere bevindingen.
- Verzoeker heeft geen taskara overgelegd om zijn identiteit en leeftijd te staven, ondanks toezeggingen. Zijn verklaringen over de taskara zijn tegenstrijdig en niet gestaafd met bewijs.
- Verzoeker kon niet aannemelijk maken dat hij vervolging door de taliban vreest vanwege de activiteiten van zijn broer bij het Afghaans leger. Zijn kennis over het werk van zijn broer is vaag en beperkt, en hij kon geen tastbaar bewijs overleggen. Documenten en foto's zijn eenvoudig te vervalsen en tonen niet aan dat de persoon in de documenten zijn broer is.
- Uit objectieve informatie blijkt dat Afghaanse documenten eenvoudig te vervalsen zijn, wat de bewijswaarde ervan vermindert. Verzoekers vluchtrelaas bevat meerdere tegenstrijdigheden, waardoor het CGVS geen geloof hecht aan zijn asielmotieven en beweerde vrees.
- Verzoeker gaf tegenstrijdige verklaringen over gebeurtenissen na de machtsovername door de taliban. Bij de DVZ verklaarde hij dat hij en zijn vader samen werden meegenomen en na een week vrijgelaten, terwijl hij bij het CGVS verklaarde dat eerst zijn vader en daarna hijzelf apart werden opgepakt en vrijgelaten. Dit ondermijnt zijn geloofwaardigheid.
- Tijdens het gehoor op het CGVS bracht verzoeker problemen ter sprake vanwege de samenwerking van vier neven met de Amerikanen, wat hij bij de DVZ niet had vermeld. Dit ondermijnt zijn geloofwaardigheid verder.
- Verzoeker verklaarde tijdens zijn registratie als minderjarige dat zijn vader de reis naar Europa regelde, terwijl hij bij de DVZ en het CGVS verklaarde dat zijn maternale oom dit deed. Deze tegenstrijdigheid schaadt zijn geloofwaardigheid.
- Verzoeker passeerde verschillende landen in de EU zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen, ondanks dat hij in Oostenrijk al een aanvraag had ingediend. Dit ondermijnt de ernst van zijn beweerde vrees voor vervolging. Van iemand die werkelijk vreest voor zijn leven, mag worden verwacht dat hij zo snel mogelijk bescherming zoekt.

Verzoeker voert aan dat hij over zijn leeftijd verklaarde dat hij slecht geadviseerd werd. De Raad merkt op dat gegevens met betrekking tot de identiteit van de verzoeker om internationale bescherming moeten worden beschouwd als essentiële gegevens. Er kan in alle redelijkheid rekening worden gehouden met de vaststelling dat verzoeker onvoldoende meewerkt aan het onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming door onjuiste gegevens mede te delen. Dit geldt als een negatieve indicatie met betrekking tot verzoekers algemene geloofwaardigheid.

Met betrekking tot de kennis over het werk van zijn broer verklaart verzoeker dat hier in de Afghaanse cultuur niet over wordt gesproken en dat zijn broer het gezin niet met dergelijke zaken wou lastig vallen. Het CGVS stelde vast dat verzoeker slechts één van de basissen kon noemen waar zijn broer werkte, en niet weet bij welke korpsen zijn broer werkte. Hij kon het verschil tussen de opeenvolgende rangen van zijn broer (tweede luitenant en luitenant) niet uitleggen, en kon de emblemen van deze rangen niet beschrijven. Over de militaire basis in Herat weet hij niet welke taken zijn broer had, kon geen collega's of leidinggevend en opnoemen of hoeveel militairen er op de basis gestationeerd waren. Ook over de taken in Sarkano een hij slechts uitleggen dat hij operaties of gevechten uitvoerde aan de grenzen en er schutter was. Hij kende geen namen van collega's of leidinggevend en wist niet hoeveel militairen er gestationeerd waren. Verzoeker

verklaarde dat zijn broer deelnam aan gevechten maar kon niet zeggen waar die gevechten plaatsvonden. Hij kon ook geen anekdotes vertellen over wat hij meemaakte op de basissen, maar kon gedetailleerd over hoeveel zijn broer op de basissen verdiende. Verzoeker kon ook niet bij benadering zeggen hoe lang zijn broer in het leger had gewerkt. Het profiel van verzoekers broer als militair vormt de kern van verzoekers asielrelaas. Gelet op het grote gebrek aan kennis over elementaire aspecten van het werk van zijn broer, zijn verzoekers verklaringen inderdaad niet overtuigend.

Waar verzoeker verklaart dat hij zijn broer maar twee keer per maand zag omdat deze niet vaak thuiskwam en dat deze de familie niet wou lastigvallen met problemen, klemmt dit met de vaststelling dat de broer dan wel documenten heeft overgemaakt over zijn opleidingen en legeractiviteiten. Dat verzoeker hier dan geen kennis over heeft omdat zijn broer hier niet over zou hebben willen communiceren is weinig coherent. De Raad merkt ook op dat de beslissing om Afghanistan te verlaten en naar Europa te reizen een impactvolle beslissing is, en dat kan worden verondersteld dat de redenen die tot deze beslissing geleid hebben, in de familiale context werden besproken.

Waar verzoeker aanvoert dat hij de inhoud van de documenten niet uit zijn hoofd heeft geleerd en meende dat hij kon volstaan met deze voor te leggen, merkt de Raad op dat met deze vage verklaringen en duidelijk gebrek aan betrokkenheid en interesse bij zijn verzoek om internationale bescherming blijkt. Het is weinig overtuigend noch komt het doorleefd over dat verzoeker zich ermee zou vergenoegen documenten voor te leggen, zonder enig idee te hebben wat hij met deze documenten tracht te bewijzen.

Waar verzoeker in de aanvullende nota een fotokopie neerlegt van een taskara op naam van zijn broer, oordeelt de Raad dat aan deze kopie hoe dan ook weinig bewijswaarde kan worden gehecht. Het document wijzigt niet dat verzoeker nauwelijks kennis blijkt te hebben van de essentiële elementen van het werk van zijn broer, waarop zijn asielrelaas gesteund is.

Met betrekking tot de tegenstrijdigheid tussen verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en die voor het CGVS, betoogt verzoeker dat zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken slecht werden vertaald. De Raad merkt vooreerst op dat het document "*vragenlijst*" aan verzoeker werd voorgelezen en dat hij de correctheid hiervan bevestigde (vragenlijst CGVS, 4 januari 2023). Het document vermeldt ook dat hem gevraagd werd of hij nog iets wenste toe te voegen, waarop hij ontkennend antwoordde (vragenlijst CGVS vraag 8). Verzoeker verklaarde bij de aanvang van het onderhoud bij het CGVS ook dat alles goed was verlopen bij de DVZ (NPO, p. 4). De loutere bewering dat een en ander verkeerd werd vertaald, volstaat dan ook niet om deze tegenstrijdigheid te herstellen.

Waar verzoeker thans aanvoert dat hij door tijdsdruk en door de omstandigheden voor de DVZ niet alles heeft kunnen verklaren, kan dit niet worden bijgetreden. Van de problemen die hij had omdat vier van zijn neven met de Amerikanen zouden hebben samengewerkt, kan worden verwacht dat hij deze zou hebben vermeld indien hij werkelijk hiervoor gevisieerd kan worden. De verklaring dat hier niet naar werd gevraagd, is weinig overtuigend, nu verzoeker dit element spontaan aanbracht bij het CGVS. Verder merkt de Raad op dat verzoeker de tegenstrijdigheid rond wie zijn reis heeft geregeld, niet betwist. Evenmin betwist hij de vaststelling dat hij niet de waarheid verklaarde over het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België.

Gelet op hogerstaande elementen, meent de Raad dat verzoeker geen overtuigende bewijselementen voorlegt met betrekking tot de ingeroepen vervolgingsfeiten. Met betrekking tot het voordeel van de twijfel, herhaalt de Raad dat overeenkomstig artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet, daartoe vereist is dat verzoeker een oprechte inspanning doet om zijn verzoek te staven en alle elementen voorlegt waarover hij beschikt, zijn verklaringen aannemelijk en samenhangend zijn en niet in strijd zijn met algemene en specifieke informatie die gekend is en relevant is voor zijn verzoek. Dit is de te dezen niet het geval. Zoals hoger, met betrekking tot de specifieke asielmotieven reeds opgemerkt, zijn verzoekers verklaringen inconsistent en tegenstrijdig en blijkt verzoekers kennis over de relevante concrete bijzonderheden van de kernelementen van het asielrelaas, bijzonder vaag en oppervlakkig.

Met betrekking tot de kopie van de taskara die ter terechtzitting wordt neergelegd, merkt de Raad op dat, daargelaten de bewijswaarde van fotokopies, dit identiteitsdocument niets vermag te wijzigen aan de hogervermelde inconsistentie van verklaringen, tegenstrijdigheden en gebrekkige kennis.

Gelet op voorgaande elementen, treedt de Raad het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar wordt gesteld dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt omwille van het profiel van zijn broer in Afghanistan.

2.4.2. Verzoeker voert ook aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan een risico loopt om door de taliban, omwille van zijn verblijf in Europa, te worden gepercipieerd als "*verwesterd*". Op basis van de beschikbare informatie komt de Raad tot de volgende beoordeling.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het ‘Taliban General Directorate of Intelligence’ (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa’s over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, August 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo’s hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 45-48 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan

was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’ – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. ‘*Zina*’ is één van de ‘*hudud*’-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van ‘*zina*’ en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke ‘*hudud*’-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot ‘*qisas*’-straffen, 37 tot steniging en 103 tot ‘*hudud*’-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130). Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel

bevelen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 44).

Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "*geloofsethiek en denkwijze*" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 December 2021 in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022, p. 53-55; "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", p. 148-149; COI Focus Afghanistan, "*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*", p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan – *taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, "*Afghanistan: targeting of individuals*", August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afgaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, "*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*", p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als "*verwesterd*" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of bureaus omdat ze worden gezien als "*verraders*" of "*ongelovigen*".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022, p. 51, EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 100).

Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

- (1) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die "*verwesterd*" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van '*zina*' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA "*Country Guidance*" wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA "*Country guidance: Afghanistan*", januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van de commissaris-generaal doet niet anders besluiten.

In casu voert verzoeker aan dat hij reeds enige tijd in Europa verblijft. De Raad wijst erop dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat het gaat om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat het bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren, als uiting van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke. Verzoeker duidt nergens *in concreto* aan dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen.

Verzoeker is een volwassen man geboren in 1999 en wiens vormende jaren zich in Afghanistan hebben afgespeeld. Hij identificeert zich als soennitisch moslim (NPO, p. 4) en beschikt over een familiaal netwerk in Afghanistan (NPO, p. 6).

Blijkens zijn verklaringen is verzoeker uit Afghanistan vertrokken in 2021. Bij zijn vertrek uit Afghanistan was verzoeker reeds drieëntwintig jaar oud. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Door louter te verwijzen naar zijn verblijf van minder dan twee jaar in België, maakt verzoeker geenszins concreet aannemelijk dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Hij komt niet verder dan te verwijzen naar de algemene

situatie in Afghanistan, zonder evenwel concreet te duiden op welke wijze deze elementen zouden duiden op persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan wat hierboven wordt uiteengezet, met name dat verzoeker een daadwerkelijke, noch een toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban.

2.4.3. Gelet op hogerstaande motieven, bevestigt de Raad de overwegingen van de commissaris-generaal met betrekking tot de vluchtelingenstatus. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet

2.5.1. Juridisch kader artikel 48/4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.
§ 2 Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.5.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b, van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen

individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disrupatie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen van of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

2.5.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "*vermindert*" en "*beperkt*". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (*incl.* de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e.* '*incidents with at least one recorded fatality*', over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten

vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 34).

ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict

dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de “*Country Guidance Afghanistan*” van januari 2023.

Uit de elementen van het administratief dossier en uit betoog van verzoeker komen geen bijzonder persoonlijke omstandigheden naar voren waaruit blijkt dat verzoeker een hoger risico zou lopen bij terugkeer.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend vierentwintig door:

C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT